

GLASNIK

Broj 3, 2010.

reformacije

povratak
Prvoj ljubavi

Molitveni tjedan, 3. - 12. prosinca 2010.

GLASNIK *reformacije*

Simptomi izgubljene ljubavi

4

Veliki Liječnik je uspostavio duhovnu dijagnozu!

Povratak prvoj ljubavi

8

Svoju ljubav prema Bogu pokazujemo ljubavlju prema drugima.

Laodicejac ispunjen ljubavlju

12

Poruka za današnje vrijeme usko je povezana s porukom upućenom crkvi u Efezu.

Oživite svoje iskustvo

16

Postoji nekoliko načina da se potakne kršćanska revnost.

Gorjeti za Krista

20

Gospod želi da naša srca budu zapaljena žarom kršćanske ljubavi.

Udarne vijesti: 1000 duša za jedan dan

24

Ukoliko posjedujemo ljubav sličnu Kristovoj, Zajednica će imati silu da pokrene svijet!

Pronađite ponovno prvu ljubav

28

Ukratko: Kako možemo pronaći prvu ljubav koju smo izgubili?

Kristova ljubav je poput magneta. "I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi", izjavio je On. (Ivan 12:32). Njegova žrtva na Golgoti ima privlačnu silu – privlači nas jer otkriva izuzetnu slavu Njegove potpuno nesebične ljubavi nebeskog porijekla.

Kao Kristovo tijelo, zajednica treba biti osnažena istom privlačnom silom. Ipak, tragično je da je u ovim posljednjim danima ljubav tako drastično ohladila – često zajednica zapravo više odbija nego što privlači. A sada, danas, sasvim sigurno nije trenutak da se to događa!

Tijekom ovog Molitvenog tjedna bavit ćemo se temom: "Povratak prvoj ljubavi". Proučavat ćemo Kristovu poruku prvoj crkvi, s obzirom na to da postoji puno paralela između tog i današnjeg vremena. Isto kao što se na prve vjernike izlio Sveti Duh u obliku Ranog dažda, Krist želi da se i mi pripremimo za još obilnije izlivanje poznog dažda – sve s ciljem da zadobijemo duše ljubavlju. Međutim, mi se moramo naći u takvom stanju da možemo primiti te divne prednosti i blagoslove. Upravo to trebaju potaknuti naši sastanci u ovom Molitvenom tjednu. Molimo vas da imate na umu da ovaj materijal podijelite s vjernicima koji su izolirani, ohrabrujući ih svojim molitvama i posjetima. Imajmo također na umu da je:

*** Subota, 11. prosinac, 2010. godine dan molitve i posta.**

*** Nedjelja, 12. prosinac, 2010. godine dan kad se prilažu dobrovoljni prilozi za nove misije.**

Nadamo se da će ovaj Molitveni tjedan predstavljati blagoslovljenu priliku da oživimo svoju prvu ljubav za Krista i međusobno, a u slatkoj harmoniji s usrdnim pozivom Onoga koji prvi "pokaza ljubav prema nama".

GLASNIK reformacije
Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LVIII
Broj 3.

Izlazi tri puta godišnje

ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Aleksandar Spasovski

Grafička priprema:
Daniel Poropat

Prevela: Tanja Lukić

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve širom svijeta.

GLASNIK REFORMACIJE
Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
e-mail: info@rpsd.hr

Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

Savršena Ravnoteža

Ono što se posebno ističe u Kristovoj poruci anđelu crkve u Efezu je dirljiv poziv na uravnoteženost.

Bog iskreno želi da Njegov narod odražava Njegov savršen karakter. On računa na nas – svoje sljedbenike – da Ga na pravi način predstavimo palom i zbuđenom svijetu. Ovaj divan karakter ispunjen ljubavlju može se prikladno sažeti kao savršena ravnoteža pravde i milosti. Božja pravda se otkriva u Njegovoj mogućnosti da bude “pravedan i da opravda onoga koji je od vjere Isusove” (Rimlj. 3:26). U Njegovom nepromjenjivom zakonu otkriva se Njegova pravda. A Njegova milost se otkriva u načinu na koji - nježno - opravdava grješnika koji se kajе.

Što se dogodilo s crkvom u Efezu?

Ove tematike ćemo se dotaći u tekstovima pripremljenim za ovaj Molitveni tjedan. Dok razmatramo što sve podrazumijeva iskustvo gubitka i ponovnog zadobivanja “prve ljubavi”, na um nam stalno dolazi vječiti problem: česta sklonost u povijesti Božjeg naroda da učini grešku pokušavajući pomaknuti na jednu ili na drugu stranu jezičak na vagi našeg karaktera:

1. da prevagne na stranu pravde

nosti, tako da milost ne može doći do izražaja u mjeri u kojoj bi trebala.

2. da prevagne na stranu milosti, tako da se na Božji moralni zakon olako gleda.

Farizeji u Kristovo vrijeme su upadali u prvu od ovih dviju zabluda. Otpali protestantizam danas naginje drugoj. Nijedna od ove dvije solucije ne predstavlja zdravu ravnotežu Božjeg pravog karaktera.

Iz Kristovog apela upućenog vjernicima u Efeškoj crkvi, stječe se dojam kao da su oni otpočeli prilično dobro, ali su zatim upali u zabludu koju smo prije spomenuli.

Kakvo je naše iskustvo?

Kao pripadnici Reformacije, mi također žudimo za savršenstvom. Sasvim izvjesno postoji dobar razlog za tako nešto; Krist zaista traži od ove generacije da razvija savršen karakter. “Kad se Kristov karakter bude savršeno otkrio u Njegovom narodu, On će doći da ih prizna kao svoje” (Kristove očigledne poruke, 69. – orig. strana). Dakle, mi očekujemo jedni od drugih savršenstvo i držimo jedni druge odgovornima da dostignemo taj cilj. To je dobro. Međutim, previdamo li

možda suštinski dio ovog prikaza? Isus postavlja pitanje: “A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svomemu ne osjećaš?” Matej 7:3. Naš vid može biti toliko zamagljen – toliko neizbalansiran – da ne vidimo gredu u svom oku dok revnosno uočavamo trunku u tuđem oku. Zato je poruka Vjernog Svjedoka anđelu laodicejske crkve potrebna i danas. Završna poruka koja će biti odnesena posljednjem naraštaju bit će uravnotežena poruka. Jezičak neće prevagnuti ni na jednu stranu. “Pravda ima sestru bliznaku koja treba uvijek stajati uz nju a ona se zove milost i ljubav.” – Objavljeni rukopisi, XXI, 430.

“Posljednji zraci milosrđa, posljednja poruka milosti koju treba objaviti svijetu, predstavlja otkrivanje Njegovog karaktera, punog ljubavi. Božja djeca trebaju manifestirati Njegovu slavu. Svojim životom i karakterom oni trebaju otkriti što je sve milost Božja učinila za njih.

“Blistave zrake Sunca pravde treba odsjajivati u dobrim djelima – u riječima istine i svetim postupcima.” – Kristove pouke, 381. Ovo je slavan plod iskustva “prve ljubavi”. To je apel koji se ne može pogrešno razumjeti. To je vrlo poželjno. Težimo usrdno za tim!

Simptomi izgubljene ljubavi

“No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se dakle otkuda si pao, i pokaj se, i prva djela čini; ako li ne, doći ću ti skoro, i dignut ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ.” - Otkrivenje 2:4,5.

Iz spisa E. G. White

Revnost je izgubljena. Prva naklonost i ljubav koju obraćenik osjeća prema Kristu je duboka, potpuna i žarka. Ova ljubav se ne treba smanjivati kako on stječe više znanja i kako ga veća svjetlost obasjava. Ljubav treba postati još usrdnija kako se obraćenik bolje upoznaje sa svojim Gospodom. Bog vidi da nema službe koja dolazi iz srca, ljubavi prema Isusu, usrdne revnosti u radu za Njega...

Koliko je više neophodno da Božji narod u ovo vrijeme obrati pažnju na riječi Veličanstva neba i pažljivo pregleda tlo po kojem hodi, sagleda i razumije gdje je načinjen prvi korak na pogrešnom putu! Odsustvo revnosti i posvećenosti, usrdne i voljne službe u djelu Božjem, pokazuje kako su nemarni mnogi takozvani Kristovi sljedbenici, kako su lišeni usrdnih i srdačnih napora. Oni su mogli napredovati iz sile u silu, iz svjetlosti ka još većoj svjetlosti. Oni su mogli postati snažni u vjeri da su hodili korak po korak, misleći više o Kristu nego o sebi.

Krist očekuje više nego što mi dajemo

Gospod ima pravo očekivati od onih koji vjeruju u Njega više nego što Mu oni daju. Svaki kršćanin zaista predstavlja svjet-

lost svijetu. Kršćani se povezuju s Kristom. Oni odsjaju Kristov karakter. Njima je povjerena riznica svjetlosti; data su im Božja otkrivenja, da kroz sve ovo bude savršen čovjek Božji i za svako dobro djelo pripravljen. Sve što je bilo potrebno osigurano je, pa zašto je onda pojedinim članovima Zajednice njihov Gospod postao dosadan? ... Njegova Zajednica čiji individualni članovi napreduju, rastu u milosti i u spoznaji Isusa Krista, je izabrano oruđe u Iskupiteljevom planu za prosvjetljenje i spašavanje svijeta.” – Pregled i Glasnik, June 7, 1887.

Jesmo li mi kršćani – slični Kristu duhom, riječju, sklonostima – ili stalno padamo uslijed kušanja neprijatelja, bez snage da izbjegnemo njegove zamke? Život svakog pojedinca predstavlja propovijed koja svjedoči za dobro ili za zlo. Istinski, plemeniti život svjedoči više za Krista nego najmoćnije izlaganje istine.

Jedan od glavnih razloga što se tako malo grješnika pridobiva za Krista u tome je što se toliko ističe vlastito “ja” u riječima i djelima onih koji tvrde da su Njegovi sljedbenici. Njihov svakodnevan život svjedoči protiv Krista: stoga se grješnici i ne obraćaju. Djela govore glasnije od riječi, a

i postupcima mnogih Kristovih sljedbenika stalno se ističe: "ja, ja, ja". Svakog dana Spasitelj biva ožalošćen jer Ga oni pogrješno predstavljaju. Duhom, riječju i postupcima oni o Njemu govore: "Ne znam tog Čovjeka." Propovijed kojom svjedoče protiv Njega svojim životom sprječava utjecaj propovijedi u kojima se svjedoči za Njega s propovjedaonice.

Spasitelj je ožalošćen razdorima, nedostatkom ljubavi koja se može uočiti među pripadnicima Njegovog naroda. Svakom takvom On govori: "Ostavio si svoju prvu ljubav, i ukoliko se ne pokaješ, ukoliko se ne poniziš kao malo dijete i ne tražiš moje vodstvo, doći ću brzo na tebe i uklonit ću svijećnjak tvoj sa svog mjesta".

"Ostavio si svoju prvu ljubav". Tu je tajna nedostatka sile u našim crkvama. Kad bi oni koji su primili tako veliku istinu živjeli u skladu s njom, ne bi imali vremena za rasprave i prepiranja, niti za sve ono čime zapravo govore: "Ne poznajem tog Čovjeka". – Ibid., February 24, 1903.

Kojim putem mi zapravo nastavljam?

Oni koji se razvijaju u skladu s običajima, praksom, mislima ovog svijeta, ne rastu u milosti. Njihove molitve postaju sve manje usrdne i razborite. Oni izgledaju beživotno, hladno i mrtvo. Moraju se pokajati. Oni su pozvani iskusiti unutrašnje žaljenje, stid i posramljenost pred Bogom zbog nedostatka ljubavi. Oni trebaju prekoriti sebe, ponizno se ispovjediti pred Bogom i osuditi sami sebe. Oni se moraju vratiti, preispitati svoje tragove i činiti prva djela; moraju se ponovo čvrsto uhvatiti za vjeru tamo gdje su je ispustili, povratiti svoju prvu revnost, svoju savjesnu i nježnu ljubav prema Bogu i Njegovoj dragocjenoj istini. Oni se moraju moliti isto onako usrdno i stražiti isto onako marljivo kao kad su zraci Kristove opraštajuće ljubavi

prvi put obasjali njihovu dušu. Ono što slijedi je ozbiljna prijetnja koju Bog upućuje ako se ovo djelo ne izvrši: "Doći ću ti skoro, i dignut ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ" ...

Vrijeme je da se okrenemo i vratimo natrag

Jedini način da rastemo u milosti je da sa zanimanjem pristupamo svakom zadatku koji nam je Krist povjerio – da se sa zanimanjem angažiramo do krajnjih granica svojih mogućnosti kako bismo predstavljali pomoć i blagoslov za one kojima je pomoć koju im mi možemo pružiti potrebna. To je jedini način kako možemo rasti u milosti i spoznaji Isusa Krista. Kršćani koji stalno rastu u revnosti, žaru, predanosti, ljubavi – takvi kršćani nikada neće otpasti.

Oni se sve bliskije poistovjećuju sa Spasiteljem u svim Njegovim planovima. Oni imaju udjela u božanskoj prirodi, budući da su izbjegli iskvarenost koja se uvukla u ovaj svijet kroz požudu...

Oni koji se stalno, korak po korak, približavaju svijetu i postaju sve sličniji njemu u svojim osjećajima, planovima, idejama, ostavit će prostora između sebe i Spasitelja u koji će sotona naći načina da se progura, tako da će se niski, svjetovno iskvareni i sebični planovi utkati u njihovo iskustvo...

Vratite se odmah Isusu Kristu. Ostavite svoj ponos, ljubav prema svom "ja", svoje sebične težnje, ljubav prema svijetu, što predstavlja smrt za duhovnost. Odmah se pokajte. Nemojte odugovlačiti u donošenju odluke da ne bi bilo suviše kasno. **Uzdignite težnje svoje duše do više sfere djelovanja u kršćanskoj službi. Oni koji to učine jedini su koji duhovno rastu u našoj Zajednici.** Oni će brzo steći najviši stupanj moralne efikasnosti i najjasniju duhovnu spoznaju. Oni će posjedovati neuobičajenu snagu i postojanost u vjeri. Oni će znati kako se mo-

liti i kako biti ustrajni i usrdni u molitvi. I svi oni koji se duboko i sa zanimanjem zalažu za spasenje drugih, utoliko više rade na spasenju vlastitih duša sa strahom i drhtanjem. Pobožnost koja se ne otkriva u zainteresiranom zalaganju za spašavanje drugih postat će obična formalnost, jačanje u zanesenjaštvu i umišljenosti. Stupanje u kontakt s dušama za koje je Krist umro, nastojanje da se navedu na pokajanje i otkrivanje ljubavi prema tim dušama, oslobađa ljude od brige za svoje vlastite sebične interese bilo da se radi o zemaljskim, prolaznim ciljevima ili o duhovnim predmetima. Bog je pokazao da naša dužnost nije živjeti samo za sebe. Krist nije ugađao sebi.

Bog ne gleda na vremena neznanja; ali sada, kad nas blještava svjetlost istine svuda obasjava, kad nam se daju upozorenja, ukori, rastuća svjetlost koju možemo vidjeti ukoliko samo želimo otvoriti oči, ne postoje izgovori ni za najslabije Božje dijete da ne širi svjetlost svijetu.... Svaki korak kojim napredujete na putu koji Bog zabranjuje, a u pravcu grijeha i osobnih zadovoljstava, predstavlja korak bliže vlastitom uništenju. Svaki čin neposlušnosti riječi Gospodnjoj izlaže vas nenadoknadivom gubitku. Svaki trenutak dokolice, udovoljavanja samom sebi kojim osiguravate zanemarivanjem božanskih naloga i poziva na predan rad u službi za Gospodara, stavlja vas pod moć i kontrolu kneza tame. Vaš svijećnjak može svakog trenutka biti uklonjen sa svog mjesta... Što je moja dužnost? Što trebam učiniti da bih spasio svoju djecu i kako bih spasio puno duša od predstojeće oluje gnjeva nepomiješanog s milošću? Bog zahtijeva da se svaka snaga, svaka sposobnost uloži u Njegovom djelu. On zahtijeva da se talenti, imanje, sve ono što je značajno i plemenito u čovjeku upotrebi u Njegovom djelu. Dužnost

ne priznaje suparnika, ne pravi kompromis sa suparničkim silama. Najdraži prijatelji i rođaci ne smiju se isprijeciti između vaše dužnosti i vašeg služenja Bogu. Glas dužnosti je glas Božji u našoj duši. Poslušnost njenim zahtjevima dovodi nas u živu osobnu suglasnost s najvišim zakonom u svemiru – dovodi čovjeka u zajednicu s Bogom...

Gdje se ja nalazim?

Pogledajmo pažljivo i kritički preispitajmo sami sebe. Nisu li zavjeti koje smo dali prilikom svog krštenja prekršeni? Jesmo li mrtvi svijetu, a živi Kristu? Žudimo li za stvarima koje su gore, gdje Krist sjedi s desne strane Bogu? Je li presječeno uže kojim smo usidreni na vječnoj Stijeni? Ne plovimo li besciljno, nošeni vodenim tokom ka propasti? Zar nećemo uložiti ustrajne i energične napore kako bismo plivali uzvodno? Nemojmo više oklijevati, već snažno zaveslajmo i učinimo prvi neophodni korak kako ne bismo doživjeli beznadan brodolom u svojoj vjeri.

Naš zadatak je spoznati svoje naročite propuste i grijeha koji uzrokuju tamu i duhovnu slabost i koji guše našu prvu ljubav. Je li to svjetovnost? Je li to sebičnost? Je li to pretjerano samopoštovanje? Je li to nastojanje da budemo prvi? Je li to čulnost koja je izuzetno aktivna? Je li to grijeh Nikolinaca, pretvaranje Božje milosti u požudu? Dovodi li zloupotreba velike svjetlosti, prilika i prednosti do razmetanja mudročuću i vjerskim znanjem, dok su život i karakter nedosljedni i nemoralni? Bez obzira što je to što ste gajili i njegovali sve dok nije postalo snažno i potpuno zagospodarilo, učinite odlučne napore da to savladate, jer ćete u suprotnom biti izgubljeni. Bog se gnuša tih

grijeha koji se gaje, koji slabe moralnu hrabrost i koji vas navode da se odvojite od Boga, dok u isto vrijeme zadržavate bijedno i vanjsko obličje pobožnosti...

Kad prestanemo izvršavati svoju misiju, kad naš žižak ne svijetli i kad velike istine - koje su nam svakom pojedinačno povjerene da bismo ih objavili svijetu - ne prenosimo na druge, tada će naš svijećnjak biti uklonjen.” – Ibid., June 7, 1887.

Vratite se svom prvom iskustvu, kad je vaša duša bila ispunjena ljubavlju prema Kristu. Neka vašem srcu omili poslušnost koja se temelji na vjeri, koja radi kroz ljubav i čisti dušu. “Zakon je Gospodnji savršen...” (Ps. 19:7). A ovaj zakon je sadržan u dva glavna načela – ljubav prema Bogu i ljubav prema čovjeku. “Novu vam zapovijed dajem”, rekao je Krist svojim učenicima, “da ljubite jednog drugog, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tome će svi znati da ste moji učenici, ako budete imali ljubav među sobom” (Ivan 13:34,35). O, kad bi se među našim narodom moglo vidjeti duboko i temeljno djelo pokajanja i reformacije! O, kad bismo pali na Stijenu i razbili se! Raspnimo svoje ja kako bi u našem srcu mogla rasti snažna ljubav prema Kristu i međusobno. Unesimo u svakodnevno iskustvo upustva sadržana u 13. poglavlju Prve poslanice Korinćanima. “Ja” mora biti podčinjeno Kristu...

Zašto se vjernici međusobno ne vole? Nemoguće je voljeti Krista, a u isto vrijeme se među sobom neljubavno ophoditi. Nemoguće je imati Kristovu ljubav u srcu, a u isto vrijeme se otuđiti od bližnjih ne pokazujući ljubav niti suosjećanje. Što je dublja naša ljubav prema Kristu, bit će dublja i naša međusobna ljubav. – Ibid., February 24, 1903.

Izađimo iz tame

Ima dana kad sluga Božje, suočene s nevoljama i tugom, mogu postati obeshrabreni i malodušni. Turobno razmišljaju o okolnostima u kojima se nalaze i postaju ožalošćeni kad svoje životne uvjete uspoređuju s napretkom onih koji ne razmišljaju i ne brinu o vječnosti. Oni otkrivaju duh predbacivanja, gundaju i žale se na svoju sudbinu. Čini se da smatraju kako Bog ima posebnu obavezu da ih blagoslivlja i da unaprijeđuje njihove poduhvate i zbog toga, kad su podvrgnuti probi, postaju buntovni i sa zavišću gledaju na bezbožnike koji napreduju u svom bezakonju. Kao da im je položaj prijestupnika prihvatljiviji od njihovog vlastitog položaja. Te tmurne misli njihovom umu podmeće velik obmanjivač ljudskog roda. Njemu predstavlja veliko zadovoljstvo kad potakne pobunu u duši djece Božje. On zna da će to kod njih prouzrokovati slabost, i da će to biti izvor nepoštovanja Boga. On želi da mi mislimo kako je beskorisno služiti Bogu i da su oni koji su ravnodušni prema zahtjevima Neba u povoljnijoj situaciji od onih koji nastoje biti poslušni zapovijedima Božjim... Kad mu sotona priđe sa svojim sugestijama i iskušenjima, istinski sluga Božji uputit će se prijestolju Božjem, mjestu gdje će mu mir i potčinjenost obuzeti dušu. Kad smo obnovljeni duhom uma svojega, nećemo gajiti sklonost ka gundanju zbog naše sudbine; proslavljanje Boga izvirać će iz naših srca bez prestanka. Svečana, Bogom-povjerena odgovornost za spasenje duša, zaokupit će naš cijeli i um i srce te nećemo imati vremena govoriti o našim nedaćama i o našem požrtvovanju...

Sada nam stoji na raspolaganju dragocjeno vrijeme probe. Pruža nam se mogućnost da radimo

na najvećem djelu koje je ikada privuklo pažnju slugu Božjih. Nemojmo provoditi ove svečane trenutke mrmljajući zbog naših životnih okolnosti. Slavimo Boga i govorimo jedan drugome i svima onima s kojima dolazimo u dodir o Njegovim čudesnim istinama. - *The Signs of the Times*, February 3, 1888.

Usmjeravanje misli

Mi živimo u vremenu u kojem Krist samo što nije priveo kraju svoje djelo pomirenja koje se obavlja zbog nas. Sada svi trebaju temeljito ispitivati svoja srca kako bi ustanovili jesu li u vjeri. Umjesto da popuštaju sumnji i nevjerovanju, trebaju se poniziti pred Bogom i njegovati vjeru u Njegovu Riječ i Njegovo djelo, te usrdno raditi na spašavanju duša. Nije sada vrijeme za cjepidlačenje, nesloge i razdore. Gdje se događaju takve pojave, možemo znati da vlastito "ja" još nije umrlo. Oni koji su istinu primili u srce bit će do te mjere ispunjeni radošću i zahvalnošću i toliko obuzeti čežnjom da i s drugima podijele velike blagodati poznavanja istine, da neće obraćati pažnju na neznatne sumnje i zle pretpostavke. Nesebično radeći na spašavanju duša, oni zaboravljaju na sebe i na sebične prohtjeve. Umjesto da igraju ulogu Jude izdajnika, ili Petra kad se odrekao svog Gospoda, oni se usrdno trude slijediti Kristov primjer i unapređivati djelo koje je On došao obaviti na ovoj zemlji.

Isus danas promatra narod za koji je stradao i umro, govoreći: što je još trebalo činiti vinogradu mojemu što mu ne učinih? Možemo li željeti da budemo slobodni od iskušenja i poniženja zbog istine? Možemo li gledati na Onoga koji je ranjen zbog naših grijeha a da ne budemo spremni sudjelovati u Njegovom poniženju?

Naši su grijesi bili dio gorke čaše koju je On ispio umjesto nas da bi našim ustima mogao prinijeti čašu blagoslova. On je pretrpio križ ne mareći za sramotu kako bi nas pomirio s Bogom, da bi svaki onaj koji k Njemu dođe mogao piti iz izvora vode žive zabadava. U svjetlu križa Kristovog, možete li vi, moja braćo i sestre, željeti ili očekivati da uđete u Njegovo carstvo ako se krećete bilo kojim drugim putem osim onoga na kojem vas susreću mnoge nevolje? Čeka nas posao koji smo propustili uraditi.

Naši su grijesi bili dio gorke čaše koju je On ispio umjesto nas da bi našim ustima mogao prinijeti čašu blagoslova. On je pretrpio križ ne mareći za sramotu kako bi nas pomirio s Bogom, da bi svaki onaj koji k Njemu dođe mogao piti iz izvora vode žive zabadava. U svjetlu križa Kristovog, možete li vi, moja braćo i sestre, željeti ili očekivati da uđete u Njegovo carstvo ako se krećete bilo kojim drugim putem osim onoga na kojem vas susreću mnoge nevolje? Čeka nas posao koji smo propustili uraditi.

Oni koji još do sada nisu postali svjesni toga da Bog polaže pravo na njih i njihovu imovinu trebaju se pokrenuti. Bog poziva sve da sudjeluju u završnom djelu za grešnike. Odrecimo se svakog nepotrebnog ukrasa, svake rasipnosti, svakog sebičnog ugađanja, i neka svi ti mali izdaci, ti nezapaženi potočići dotječu u riznicu Gospodnju. Stalno se prisećajmo onoga što je Krist učinio zbog nas. On je zbog nas postao siromašan da bismo se mi oboгатili Njegovim siromaštvom. Ispunimo vjerno naše dužnosti

a onda predajmo sebe i sve što imamo u ruke Gospodnje.

Ako vam je učinjena nepravda, zaboravite na to i mislite samo o velikoj milosti, suosjećajnosti i neizrecivoj ljubavi Isusa Krista. Naučite se prije izreći pohvalu nego ukor. Ako se susretnete s uvredom ili nepravdom, nemojte se obeshrabriti jer se i Isus s njima susretao. Idite naprijed vjerno obavljajući svoje dužnosti. Opskrbite vaš um dragocjenim obećanjima iz riječi Božje i održavajte blaženo zajedništvo s Njim često ponavljajući ta ista obećanja. Prestanite s jadikovanjem, gundanjem, s pronalaženjem nedostataka; radije pjevajte i pjevušite u srcima svojim Gospodu. Mislite o svemu onome na čemu trebate biti Bogu zahvalni i onda naučite kako Bogu odati slavu. "Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu" (Psalam 50:23).

Kad bi nama sve naše žalopojke, jadikovanja i negodovanja bili predočeni onako kako su oni zabilježeni u nebeskim knjigama, kakav bi samo prizor ugledale naše oči! Kako bismo bili zaprepašteni kad bismo razmotrili i razumjeli naše stvarne misli i osjećaje – ništa drugo do neumjesne pritužbe. Preklinjem vas da nikada ne izgovorite nijednu riječ gundanja. Utkajte i u osnovu i u potku vašeg iskustva zlatne niti zahvalnosti. Razmišljajte o boljoj zemlji gdje suze nikada neće biti prolivene, gdje nitko i nikada neće okusiti iskušenja i probe, gdje nitko ne zna za gubitke i za predbacivanja, gdje sve živi u miru, radosti i sreći. O tome slobodno maštajte. Takve misli učinit će vas još produhovljenijima, prožet će vas nebeskom krijepošću, napojit će vašu žednu dušu živom vodom, i otisnut će na vašem srcu pečat s nebeskim likom. Dok vjerujete, bit ćete ispunjeni nadom i radošću, a Utješitelj će biti s vama zauvijek. - *Ibid.*, September 27, 1883.

povratak Prvoj ljubavi

Petar D. Laušević

Često govorimo o vremenu kad je crkva imala veliku moć i utjecaj u ovom svijetu i bila u stanju učiniti puno izuzetnih stvari. U to vrijeme nije bilo radija, televizije, novina, časopisa, brošura ni knjiga. To je bilo vrijeme kad izumi poput tiskarskih mašina, automobila, aviona i kompjutera nisu postojali ni u mislima (mašti). Pa ipak, Evanđelje je dospjelo do svih krajeva svijeta! Možete li zamisliti propovijedanje Evanđelja bez Biblije koju biste mogli ostaviti svom stadu? Možete li zamisliti citiranje odlomaka iz Svetih Spisa dok nitko od okupljenih ne može to pratiti u svojoj Bibliji, jer je nema? Ali obraćenja su se događala u većem broju nego što mi to možemo vidjeti danas – bez obzira na velik tehnološki napredak.

O iskustvu tih ranih kršćana govori apostol Pavle kad se obraća vjernicima u Kolosu: “Za nadu ostavljenu vama na nebesima, za koju unaprijed čujete u riječi istine evanđelja, koje je u vama, kao i u svemu svijetu, i plodno je i raste, kao i u vama, od onog dana kako čujete i razumjeste blagodat Božju u istini” (Kološanima 1:5,6). Ovo znači da je u njihovo vrijeme Evanđelje doprlo do svih krajeva tada poznatog svijeta! Što je vjernicima rane kršćanske crkve dalo takvu silu da su bili optuživani “da su zamutili cijeli svijet...” (Djela 17:6)? Želimo li i mi takvu silu?

Zašto bismo mi željeli posjedovati takvu silu koja može pokrenuti svijet i uzdrmati ga iz temelja u očima drugih? Često želimo slavu kako bismo mogli reći: "Pogledaj što smo postigli." Međutim, to nije bio motiv prvih kršćana. Oni su se sjećali Isusovih riječi: "I propovijedat će se ovo evanđelje o carstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima. I tada će doći svršetak" (Matej 24:14). Možete li zamisliti da više nema nikakve tuge, plača, boli, umjetno izazvanih kao i prirodnih katastrofa, i ostalog na što smo se tako navikli? Da, to je moguće pod uvjetom da se Evanđelje raširi po cijelom svijetu.

Što je nama potrebno da zadobijemo tu istu silu kako bismo završili svoj posao i pošli svom domu – pravom domu, budući da smo samo stranci i došljaci na ovom grješnom svijetu? „Kad oni koji tvrde da služe Bogu slijede Kristov primjer, primjenjujući načela Zakona u svojem svakidašnjem životu, kad svako njihovo djelo svjedoči da ljube Boga više od svega i svoje bližnje kao same sebe, tada će i Crkva imati snagu da pokrene svijet.“: Kristove priče, str. 340. Orig.

Ljubav u posudi od alabastera

Sila kojom su raspolagali rani kršćani bila je nevjerojatna. Do kraja prvog stoljeća (70 godina poslije Pedesetnice), ta mala grupa ljudi skupljenih u Gornjoj sobi toliko se uvećala da je uprkos svim progonstvima od strane Rima, brojala 5 milijuna duša samo u tom carstvu.

Međutim, nešto im se dogodilo, i oni su posegli za drugim sredstvima – pokraj izlaganja čistog Evanđelja - kako bi dosegli ljudski rod. Kad je Isus istraživao taj period kršćanske ere, što je kazao o ovoj grupi vjernika? "No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio" (Otkrivenje 2:4). Sasvim jednostavno – izgubili su svoju prvu ljubav.

Kakva je prva ljubav bila u početku? Koliko su bili spremni potrošiti da bi dokazali ljubav prema Isusu? Spomenimo primjer Marije neposredno pred Kristovo raspeće. "I gle, žena u gradu koja bježe grješnica doznavši da je Isus za trpezom u kući farizejevoj, donese staklenku mira; i stavši odostraga kod nogu Njegovih plakaše, i stade prati noge Njegove suzama, i kosom od svoje glave otiraše, i cjelivaše noge Njegove, i mazaše mirom" (Luka 7:37,38). Ona je pribavila ovo dragocjeno ulje po cijenu osobne žrtve. To nije bilo beznačajno djelo.

Zašto je ona bila voljna žrtvovati toliko puno a da nema neku sebičnu ili osobnu korist? "Zato kažem ti: opraštaju joj se grijesi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav" Luka 7:47. „Kad je Krist predmet naše ljubavi, svjesni koliko nam je oprostio upravo zato što nas ljubi, nećemo se zaustavljati da procjenjujemo vrijednost alabasterske posude u kojoj se nalazilo dragocjeno ulje.“ 4. Svjedočanstvo, 485.str. Ovo je ključ njihovog uspjeha. Život nije imao značaja za njih i zato im je bilo lako dati ga.

Volimo li mi Isusa više od svega na svijetu? Jesmo li spremni žrtvovati se da bismo za Krista pribavili "staklenku skupocjenog mira"? Želimo li da posjedovati silu rane crkve? Jesmo li spremni raditi na isti način kao što su oni radili?“ „Učenici su se u svojem radu stalno susretali s oskudicom, klevetama i progonstvom, ali nisu marili za svoj život, već su se radovali što su bili pozvani stradati za Krista. U njihovom radu nije bilo mjesta kolebljivosti, neodlučnosti ili mlakih namjera. Bili su voljni trošiti se i biti potrošeni.“ Djela apostola, str. 695.

Volite jedan drugoga

Koliko puta sam čuo da ljudi govore kako vole Boga više nego bilo što na ovom svijetu, pa čak

i plaču kada se upućuju apeli na sastancima. A ipak se ne mogu složiti s ostalim vjernicima u crkvi! Je li moguće voljeti Boga svim srcem, a prezirati one s kojima se trebamo zajedno moliti Bogu? "Ako tko reče: ja ljubim Boga, a mrzi na brata svojega, lažac je; jer koji ne ljubi brata svojega kojega vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?" (I. Iv. 4:20). Iz tog razloga, naši međusobni odnosi u crkvi predstavljaju pravi ispit kad govorimo o ljubavi prema Bogu.

Kad govorimo o evangelizaciji, često imamo želju da najbolji govornici jasnim glasom iznose istinu svijetu. Mi želimo najbolja multi-medijska sredstva kako bi se istina jasno shvatila i kako bi se ostavio upečatljiv utisak na slušatelje. Ja volim koristiti modernu tehnologiju u prezentaciji evanđeoskih poruka. "I odgovori mi Gospod i reče: piši viđenje, i neka bude razgovijetno na pločama da se lako čita" (Habakuk 2:2). Međutim, sva ta tehnologija i prirodne ili stečene sposobnosti same po sebi nisu dovoljne da se postigne željeni cilj – obraćenje duša.

Što je ranoj crkvi omogućilo da posjeduje ovu silu? "Jer ja vam dadoh primjer da i vi tako činite kao što ja vama učinih" (Ivan 13:15). Ovo je pravi akreditiv u društvu gdje se sukobi stalno rasplamsavaju; gdje se etnička čišćenja još uvijek događaju i to u 21. stoljeću; gdje države počinju zatvarati granice i propisuju sve vrste protekcijskih zakona tijekom velikih ekonomskih kriza, gdje čak ustaje narod na narod i carstvo na carstvo; upravo u takvim uvjetima postoji jedan narod koji ruši nacionalne i etničke prepreke! To je narod koji ne zna za kulturne barijere i koji se ne obazire na jezične prepreke.

Budući da se ovo načelo toliko razlikuje od onoga što prakticira većina svijeta, i s obzirom na to da je ova ideja tako jedinstvena u odnosu na skučen hebrejski um, Isus ga naziva novim zakonom.

“Novu vam zapovijed dajem, da ljubite jedan drugog, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom” (Ivan 13:34). Pravo pitanje jesmo li mi prihvatili ovu novu zapovijed u svom životu?

Kako je moguća takva ljubav? Opet je odgovor jednostavan: „Kad su u većoj ljubavi bili privučeni Kristu, bili su privučeni i jedni drugima.“ Želja vjekova, str.664. Volimo li mi Isusa toliko da ne postoje nikakve nacionalne, etničke, društvene, jezične, ekonomske ili osobne barijere među nama kao braćom i sestrama? Volimo li toliko Isusa da Ga možemo prepoznati jedni u drugima?

Prije puno godina, živio sam i odrastao na farmi u Elverti, Kalifornija. Jednog jutra smo morali ustati vrlo rano – prije izlaska sunca – kako bismo pobrali preostale tikvice koje smo pustili ubrati prethodnog dana. Dok smo brali tikve u polju, sunce je počelo izlaziti. To je moja prva daleka uspomena na izlazeće sunce u rano jutro. Gledao sam direktno u sunce zadivljen i iznenađen kako ga mogu promatrati a da ne oštetim svoje oči. Poslije nekoliko trenutaka, vratio sam se na posao. Međutim, gdje god bih pogledao posvuda je bilo sunce. U tikvicama sam vidio sunce. U tikvama također. U kanti isto tako. U bratu i roditeljima sam vidio sunce. Svuda oko sebe sam vidio sunce. I kad sam zatvorio oči, vidio sam sunce. Jeste li vi vidjeli sunce? Isus je Sunce pravde ili zvijezda Danica. “I imamo najpouzdaniju proročku riječ, i dobro činite što pazite na nju, kao na vidjelo koje svijetli u tamnome mjestu, dokle dan ne osvane i Danica se ne rodi u srcima vašima” (II. Petrova 1;19). Je li se On otkrio u vašem životu do te mjere da su sve gore spomenute prepreke nestale i da je jedino ono što možemo vidjeti u svojoj braći Isus? „Nakon silaska Svetog Duha, kad su učenici pošli navješćivati živog Spasitelja, njihova jedina

želja bila je spasenje duša. Uživali su u ugodnoj zajednici sa svetima. Bili su obzirni, brižljivi, nesebični, spremni na svaku žrtvu zbog istine. U svakidašnjem druženju otkrivali su ljubav koju im je Krist zapovjedio. Nesebičnim riječima i postupcima nastojali su ovu ljubav zapaliti u srcima drugih.“ Djela apostola 547.

Promjena u crkvi

O kakvom smo divnom iskustvu ovdje govorili! Međutim, došlo je do neprimjetne i nesvjesne promjene u crkvi. Što ih je to nažalost pretvorilo u hladnu, formalističku, zakonsku grupu vjernika?

Oni su se odali neprijatnom kritiziranju i izgubili su Isusa iz vida. Članovi crkve su postali izolirani i toliko zaokupljeni svojim vlastitim spasenjem da su izgubili ljubav za druge. „Ti obožavaš svoju obitelj i zatvaraš se u nju. Brineš se samo o tome da spasiš sebe i svoje. Moraš se osloboditi tog sebičnog duha ako želiš rasti u Gospodu i napredovati u duhovnom pogledu. Crkva će napredovati tek onda ako primi sve one duše koje se mogu spasiti.“ 2. Svjedočanstvo str.77.

Svi mi imamo svoje osobne brige i interese. Istina je da moramo spasiti sebe prije nego što spasimo druge. Točno je da moramo raditi sa svojim obiteljima kako bismo ih spasili od opasnosti koja će pogoditi cijeli ljudski rod. I iako “svi trebaju pokazati zanimanje za svoje rođake, ne trebaju dozvoliti sebi da se ograniče samo na njih kao da su oni jedine duše koje je Isus došao spasiti.” – Ibid.

Jesu li kod nas uočljivi neki od problema koji su naveli rane kršćane da dođu do mrtve točke i da poploče put za predstojeći otpad – i konačno, za pojavu čovjeka bezakonja? „U Božjoj crkvi danas bratske ljubavi jako nedostaje. Mnogi koji tvrde da ljube Spasitelja ne ljube one koji su povezani s njima u kršćanskom bratstvu. Mi ispovijedamo istu

vjeru, članovi smo iste obitelji, svi smo djeca istog nebeskog Oca, svi imamo istu blaženu nadu u besmrtnost... Svjetski ljudi budno paze na nas da bi vidjeli vrši li naša vjera posvećujući utjecaj na naša srca. Oni su brzi da otkriju svaki nedostatak u našem životu, svaku nedosljednost naših postupaka. Nemojmo im davati povod da sramote našu vjeru.“ 8. Svjedočanstvo, 242. Kad vidim kako su pojedini vjernici nespremni da se susretnu jedni s drugima uslijed netrpeljivosti ili mržnje, ne mogu se ne zapitati pripremamo li se mi za nebesko carstvo ili za žig zvjerin? Kad je čovjek bezakonja u našem srcu – pothranjivan ovim duhom mržnje – prirodan rezultat će biti primanje žiga čovjeka bezakonja u vjerskom svijetu.

Naša najveća opasnost nikad nije dolazila izvana. Biblija nam kaže da će progonstva nastupiti kao prirodna posljedica našeg bliskog druženja s Kristom. “A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu, bit će proganjeni” (II. Tim. 3:12). To je ono što mi očekujemo, ali progonstvo nikada nije omelo rast crkve. Međutim, postoji nešto što je zlokobnije od progonstva: kad se zavist, sumnjičenje i zle pretpostavke pojave među onima koji tvrde da su vjernici. Kako je opasno reći nešto što bi navelo drugu osobu da posumnja u poštenje drugih – naročito propovjednika ili biblijskih radnika. Čineći ovo, mi slabimo sebe i zapravo sprječavamo napredak poruke Evandjelja.

Donosi li nam ta vrsta djelovanja sreću i mir? Sasvim suprotno. “Potpomagati međusoban rast u najsvetijoj vjeri je blagoslovljen rad; uništavati i razarati je posao ispunjen gorčinom i žalošću.” (The Review and Herald, February 25, 1904). U gundanju i prigovaranju nema radosti. Pronalaziti rješenja ne donosi samo radost već i osjećaj duboke ispunjenosti.

Potreba za ukorom

Budući da je došlo do nesvjesnog međusobnog udaljavanja, što je bilo potrebno prvobitnim kršćanskim vjernicima? Zapamtite “da oni koji su spomenuti... kao oni koji su izgubili prvu ljubav nisu bili svrstavani u istu grupu s otvorenim grješnicima. Oni su imali istinu; oni su bili utvrđeni u nauci; oni su bili odlučni u tome da osude i da se odupru zlu.” (Ibid). Ipak, njih je trebalo ukoriti zbog odstupanja i podsjetiti kako su se nekada ponašali. Ne govorimo o hladnom, formalnom tipu ukora – govorimo o ukoru koji vodi rješenju!

Poput crkve u Efezu, i mi kao crkva posjedujemo istinu. Mi imamo čistu nauku sadašnje istine. Mi osuđujemo otvoren grijeh. Pa ipak, nešto nedostaje. Prvi vjernici su počeli gubiti ljubav prema dušama za koje je Krist umro. Volimo li mi toliko Isusa da volimo duše u crkvi i izvan nje? Posjedujemo li ljubav, činimo li dobro “osobito onima koju su s nama u vjeri”? (Gal. 6:10).

Buđenje

“Rani vjernici su gubili predodžbu o veličini ljubavi koju je Bog pokazao prema palom čovječanstvu prilažući beskonačnu žrtvu kako bi ih iskupio.” – Ibid. Previše često dolazimo do točke kad zapravo vjerujemo da smo bolji od nekog drugog. Što Biblija kaže o takvima? “Koji govore: odlazi, ne dotiči me se, jer sam svetiji od tebe. Ti su dim u nozdrvama mojim, oganj koji gori vazdan” (Izaija 65:5). Mi počinjemo tako što prvo sebe uspoređujemo sa svijetom, zatim s drugim crkvama, a onda s različitim dijelovima naše crkve i na kraju s mjesnom crkvom.

Na koji način praktično mogu ponovno zadobiti predodžbu o veličini ljubavi Boga prema palom čovjeku kao što sam ja? Mi moramo budno paziti na svoje

riječ, čak i na misli – i popuniti prazninu suosjećanjem koje je Krist pokazao prema slabom ljudskom rodu.

Preispitajmo sebe

Promijeniti nečiji smjer kretanja nije lako. Ali prvi korak je shvatiti POTREBU za promjenom kroz temeljno samopreispitivanje. (II. Kor. 13:5). Nitko ovaj zadatak ne može obaviti za nas. To je osobni zadatak. Pa ipak, izuzetno je teško – gotovo nemoguće – biti kritičan prema samome sebi jer “srce je prijevarno više svega i opako; tko će ga upoznati?” Mi preispitujemo sebe i obično shvatimo da smo savršeni u svakom pogledu. Drugi griješe, ne mi. Međutim, ne trebamo očajavati jer nam se rješenje nudi u sljedećim stihovima: “Jer ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubreg, da bih dao svakome prema putovima njegovim i po plodu djela njegovih” (Jer. 17:9,10). Prvi korak u prepoznavanju naših potreba je pozivanje Gospoda da istraži naša prijevarena srca: “Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me i poznaj pomisli moje. I vidi me jesam li na zlu putu i vodi me na put vječni” (Ps. 139:23,24).

Posjetite zabludjele

Najbolji način da pomognemo sebi je da pomožemo drugima. Stara poslovice se pokazuje kao istinita i danas: “Podašna ruka biva bogatija, i tko napaja, sam će biti napojen” (Priče 11:25). Najbolji način da pomognemo sebi je da počnemo pomagati drugima. “Mi postajemo pobjednici pomažući drugima da pobijede, krvlju Janjetovom i riječju Svjedočanstva.” (SDA Bible Comentary, VII, 974).

„Vi ste baš taj rad zapostavili. Klonili ste se neugodnih odgovornosti i niste posjećivali zalutale, niste im pokazali razumijevanje ni ljubavi i niste se srodili s njima... od vas se ne traži da zaklanjate

griješ, nego da osjećate prema zalutalima sažaljenje i onu ljubav kakvu je Krist imao prema vama. „ 2. Svjedočanstvo, 77-78.

Odgovornost u procesu obnove

Kad netko učini nešto pogrešno, nije dovoljno samo da kaže: “Žao mi je.” Biblija jasno uči da se mora izvršiti djelo obnove. “I vrati bezbožnik zalog, i vrati što je oteo i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonje, dosita će biti živ i neće umrijeti” (Ezekiel 33:15). To znači da ako sam naškodio nečijem ugledu svojim riječima, moja odgovornost je ne samo da se izvinim njoj ili njemu, već i da pronađem one kojima sam govorio o tome i da ispravim ono što sam rekao tako da bi se povratio ugled dotične osobe. To znači biti spreman za izlivanje kasne kiše. “I kad se navršši pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno” (Djela 2:1).

Zaključak

Što se događa kad ovakva međusobna ljubav postane stvarnost? “Ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je njegova savršena u nama” (I. Iv. 4:12). Sjećate li se kad ste svoj život predali Kristu kao svom osobnom Spasitelju? Sjećate li se što ste osjećali prema svima koji su vas okruživali? Sjećate li se kako ste željeli prisustvovati svakom sastanku – kako ste željno slušali svako izgovoreno svjedočanstvo? Stoga: “Opomeni se, dakle, otкуда si pao, i pokaj se i prva djela čini” (Otkrivenje 2:5) “Bog nas sada poziva na iskreno pokajanje i na povratak ljubavi koju smo nekada pokazivali jedni prema drugima.” - The Review and Herald, February 25, 1904.

Laodicejac ispunjen ljubavlju

Davi P. Silva

zabilježenoj u Evanđelju po Ivanu 17. poglavlju, Krist je izjavio: “Ja javih ime Tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta” (stih 6).

Moramo shvatiti da je “ime” u Bibliji blisko povezano s karakterom. Drugim riječima, Krist je kazao da je On otkrivao Očev karakter tijekom cjelokupnog života na zemlji. On je “proslavio” Oca. Slava je još jedna riječ koja se odnosi na karakter. Krist je proslavio Boga u svemu. On je savršeno odsajivao božanski karakter tijekom svoje misije. On je savršeno predstavio Oca. On je rekao Filipu: “Koji vide mene, vide Oca” (Ivan 14:9). Stoga je On zaista Vjeran i Istinit Svjedok.

Početak (ili Izvor) Božjeg stvorenja

Ovo je treća titula koja se može primijeniti na Krista u ovom pismu. Prijevod Biblije u King James izdanju (King James Bible Version), ne objašnjava na najbolji način ovaj izraz, koji su Arijanici pogrešno tumačili. Oni govore da je Krist bio prvo stvoreno biće. Ovo tumačenje je suprotno drugim vrlo jasnim biblijskim stihovima koji označavaju Krista kao Stvoritelja.

“U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Bog bijaše Riječ.” Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo” (Ivan 1:1,3). U 14. stihu, nadahnuti pisac izjavljuje da “Riječ postade tijelo i useli se u

Pismo koje šalje Istiniti Svjedok, Isus Krist, anđelu laodicejske crkve je zaista pismo ljubavi. Dok razmatramo pojedine detalje spomenute u tom pismu, uočavamo Gospodnju brigu za spasenje Laodicejaca.

Analizirajmo pažljivo ovo pismo: “I anđelu laodicejske crkve napiši: Tako govori Amen, Svjedok Vjeran i Istinit, Početak stvorenja Božjeg: Znam tvoja djela da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz usta svojih. Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa mi ne treba, a ne znaš da si ti nesretan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go. Savjetujem ti da kupiš u mene zlato žeženo u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očnom pomaži oči svoje da vidiš. Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim na vratima i kucam: ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njime, i on sa mnom.

Koji pobijedi dat ću mu da sjedne sa mnom na prijestolju mom, kao i ja što pobijedih i sjedoh s Ocem svojim na prijestolju Njegovom. Tko ima uho neka čuje što govori Duh crkvama” (Otkrivenje 3:14-22).

Najznačajnija Osoba koja se spominje u ovom pismu je njegov Autor: Isus Krist. Postoje najmanje tri titule koje se odnose na Krista u uvodu ovog pisma: Amen, Svjedok Vjeran i Istinit, Početak stvorenja Božjeg.

Hebrejska riječ Amen znači: “učvrstiti”, “utemeljiti, poduprijeti, izgraditi”; “potvrditi”, “neka bude tako”.

Svjedok Vjeran i Istinit

Ovo je druga titula koja se upotrebljava za Krista u ovom pismu. Isus je Jedini koji može svjedočiti o karakteru Oca. On je vjeran i istinit. Kad ga je Toma upitao: “Gospode! Ne znamo kamo ideš; i kako možemo put znati?”, Isus je vrlo jasno odgovorio: “Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me” (Ivan 14:5,6). U svoj zastupničkoj molitvi

nas puno blagodat i istine”, jasno potvrđujući da je Riječ koja je bila Bog postala čovjek u liku Isusa Krista. U svom pismu vjernicima u Kolosu, Pavle također jasno ukazuje da je Krist sve stvorio: “Jer kroz Njega bi sazdana sve što je na nebu i na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestolja ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda” (1:16). U Hebrejima poslanici, prvom poglavlju, apostol Pavle također piše o Kristu: “Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djelo ruku tvojih” (stih 10)

NIV (New International Version) (jedan od suvremenijih prijevoda Biblije – prim. prev.) na sljedeći način prevodi dio stiha iz Otkrivenja 3:14, koji se odnosi na Krista: “Gospodar (Vladar) Božjeg stvaranja”. Nova engleska Biblija (New English Bible) koristi izraz “osnovni izvor cjelokupne Božjeg stvaranja.”

“Ako je Krist stvorio sve, onda je On postojao prije svega toga. Riječi koje su izgovorene u vezi s tim su toliko određene i jasne da nitko ne mora biti ostavljen da sumnja. Krist je bio Bog u suštini i u najvišem smislu. On je bio s Bogom od vječnih vremena. Bog nad svim, blagoslovljen zauvijek.” – The Review and Herald, April 5, 1906.

Kao naš Stvoritelj, Krist nas želi ispuniti svojom dobrotom i ljubavlju. Njegov plan za nas je da odsjajujemo slavu Njegovog karaktera. Koliko često propuštamo ostvariti ovaj cilj – posebno danas u vrijeme Laodiceje?

Promašen cilj: Zamka laodicejske samopravednosti

U Otkrivenju 3:15,16, Krist počinje uspostavljati dijagnozu za Laodicejce: “Znam tvoja djela da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, izbljuvat ću te iz usta svojih.”

Duhovno mlaka osoba je ravnodušna osoba. On ili ona nisu

ni za, niti protiv nečega. Naprotiv, on ili ona nemaju svoj stav već se povode za tim kako ih nosi struja. Nastavljajući s dijagnozom, Krist kaže: “Jer govoriš: bogat sam i obogatio sam se, i ništa mi ne treba; a ne znaš da si ti nesretan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go” (stih 17).

“Zajednica je kao nerodno drvo koje bi, pošto primi rosu, kišu i sunčeve zrake, trebalo donijeti obilan rod, ali na kojem nebeski Istražitelj ne nalazi ništa osim lišća. Značajna i svečana misao za naše crkve! Zaista svečana i značajna za svakog pojedinca! Zaista je zadivljujuće Božje strpljenje, ali ‘ako se ne pokaješ’ ono će biti iscrpljeno; crkve, ustanove će ići iz slabosti u slabost, od hladne formalnosti u mrtvilo, dok će istovremeno govoriti: ‘Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa mi ne treba’. Svjedok Istinit govori: ‘A ne znaš da si ti nesretan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.’ Hoće li oni ikada jasno sagledati svoje pravo stanje?”

“U crkvama se treba čudesno odražavati Božja sila, ali ona neće pokrenuti srca onih koji se nisu ponizili pred Gospodom i otvorili vrata srca priznanjem svojih grijeha i pokajanjem. U ispoljavanju te sile koja će obasjati zemlju Božjom slavom, oni će vidjeti nešto za što će u svojoj zaslijepjenosti misliti da predstavlja opasnost, nešto što će probuditi njihov strah, i oni će se međusobno povezati kako bi se oduprli tome. Zato što Bog ne djeluje u skladu s njihovim idejama i očekivanjima, oni će se usprotiviti tom djelu. ‘Zašto,’ kažu oni ‘mi ne bismo bili u stanju prepoznati djelovanje Božjeg Duha kad smo već toliko godina u djelu?’ Zato što ne odgovaraju na poruke, upozorenja i Božje usrdne molbe, već uporno tvrde: ‘Bogat sam i obogatio sam se, i ništa mi ne treba.’ Ni talent, ni dugogodišnje iskustvo, neće učiniti ljude kanalima svjetlosti,

ukoliko ih ne obasjaju blistavi zraci Sunca Pravde, ukoliko ne budu zvani, izabrani i pripremljeni kroz dar Svetog Duha.” – Ibid., December 23, 1898.

Laodicejci vide sebe sasvim drugačije nego što ih Krist vidi. Oni promatraju svoje duhovno stanje u najboljem mogućem svjetlu: Bogati, obogatili su se, ništa im nije potrebno, dok Krist izjavljuje da su nesretni, nevoljni, siromašni, slijepi i goli. Ali, Krist uspostavljajući dijagnozu spominje nešto vrlo važno – da oni “ne znaju” svoje stvarno stanje. Glavni problem u pogledu duhovnog stanja Laodicejaca je da oni ne znaju u kakvom se stanju zaista nalaze. Oni o sebi misle bolje nego što su u stvarnosti – posebno kad se usporede s braćom i sestrama u vjeri.

“Oni koji misle i govore loše o svojim suradnicima, otvarajući svoj um za lažne izvještaje, iznoseći ukore protiv svojih bližnjih, žaloste Božji Duh i izlažu Krista otvorenoj sramoti. Osjećam se tako ožalošćeno, tako obeshabreno pri pomisli da su Božji sluge spremni slušati i prenositi glasine. Znam da Sveti Duh neće surađivati s onima koji svojim kritiziranjem, zlim pretpostavkama i svojom bezdušnošću, pomažu sotoni. Bog im govori: ‘Imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio... Pokaj se i prva djela čini; ako li ne, doći ću ti skoro’. Neću još dugo trpjeti tvoj izopačen duh koji te navodi da gajiš zavist i zle pretpostavke. ‘Doći ću ti skoro i dignut ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ’ (Otkr. 2:4,5). Zar ove riječi, tako jasne i odlučne, ne pozivaju sve one koji tvrde da vjeruju u Božju Riječ na ozbiljno razmišljanje i marljivo proučavanje? ‘što si ljubav svoju prvu ostavio.’ Suhost i hladnoća srca se otkrivaju u nedostatku kršćanske ljubavnosti i nježnosti, koje se odražavaju u životu pravog kršćanina.

“Jednom prilikom, na putu

iz Betanije za Jeruzalem, Krist je pošao pokraj voćnjaka sa smokvama. Bio je gladan i 'vidjevši izdaleka smokvu s lišćem dođe ne bi li što našao na njoj.' Drvo je izgledalo vrlo plodno, ali pošto je pretražio grane, od najniže do najvišeg izdanka, Isus 'ne nađe na njoj ništa osim lišća' (Marko 11:13). Bila je to samo hrpa razmetljivog lišća, ništa više. Danas Krist dolazi svom narodu žudeći da u njima nađe plodove pravednosti. Ali mnogi, mnogi, nemaju ništa za ponuditi Mu osim lišća. Oni su napustili svoju prvu ljubav i na njih se navuklo duhovno sljepilo, okorjelost srca, tvrdo glavost uma. Oni se mole Bogu, i iznose biblijske istine ljudima prema navici; ali oni su izgubili ono što bi njihovu službu učinilo prihvatljivom. Kako su slijepi! Kako je njihova služba neispravna! Oni se hvale: 'Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba.' Ali Bog im kaže: "A ne znaš da si nesretan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go. Savjetujem ti da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš."

"Hoće li Božji narod prihvatiti ovaj ukor? Treba ih upozoriti na opasnost ostajanja u sadašnjem stanju; jer vrijeme brzo prolazi, a rad koji je trebalo obaviti, nije završen. Koliko se razlikujemo od Krista u riječi i u duhu, kao i u međusobnom odnosu! Njegova blagost treba nas navesti da "bratskom ljubavlju budemo jedan prema drugome ljubazni; čašću jedan drugoga većim činimo" (Rimlj. 12:10). Kao narod koji ima veliku svjetlost, mi ćemo pred Bogom biti osuđeni ukoliko ne ispunimo Spasiteljev cilj za nas, držeći se čvrsto Njega i dopuštajući Mu da nam kroz vjersko iskustvo šalje pozitivne vibracije nesebične ljubavi. Kad to budemo činili, naša duhovna snaga će pokazati da smo u bliskoj

vezi s Darovateljem Života. Mi ćemo drugima ukazivati milost, jer smo je i sami primili." – Ibid.

Jedino rješenje

Krist nudi lijek za sve duhovne bolesti koje napadaju laodicejske vjernike. Za njihovu nesreću on nudi "zlato žeženo u ognju". Za njihovo sljepilo, On nudi očnu mast. Za njihovu golotinju, On nudi odjeću. Zaista postoji lijek za svaki problem spomenut u ovom pismu, ali mi moramo spoznati svoje duhovno stanje. Moramo prepoznati svoje duhovno siromaštvo; moramo shvatiti da smo duhovno slijepi; trebamo sagledati svoju nagost. Tada nam je na raspolaganju lijek koji Krist nudi. Zlato koje je žeženo u ognju predstavlja vjeru i ljubav. Mast za oči je duhovno raspoznavanje koje nam nudi Sveti Duh, a bijele haljine predstavljaju Kristovu pravdu – Njegovu savršenu poslušnost Božjem zakonu, Njegov savršen karakter koji je razvijao tijekom svog ovozemaljskog života dugog 33 godine i Njegovu zastupničku smrt na križu Golgote.

Kako mi možemo pribaviti ovo dragocjeno blago koje Krist nudi? U Mateju 16:24 Krist ističe glavni uvjet pod kojim možemo naići na širom otvorena vrata u Njegovo carstvo: "Ako tko hoće za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme križ svoj i ide za mnom." Drugim riječima, mi trebamo biti spremni odreći se sebe, ostaviti sve što je protivno Božjoj volji, žrtvovati svoje grješne želje, i slijediti Krista na putu samoodricanja. Što se tiče 144 000 zapečaćenih, apostol Ivan izjavljuje da oni "slijede Janje kud god ono pođe" (Otkr. 14:4). Oni moraju slijediti Krista još ovdje na zemlji prije nego što ga budu mogli slijediti na nebu. Pripremamo li se da postanemo sastavni dio tog broja? Pogledajmo sljedeći citat: "Temeljan kršćanin crpi motivaciju za djelovanje iz duboke ljubavi prema svom Gospodaru.

Njegova čvrsto utemeljena naklonost prema Kristu proizvest će vjeru i nesebičan interes za one koji ga okružuju. Nema mržnje u njegovim mislima, jer nije bilo mržnje u njegovom srcu. On posjeduje vjeru koja kroz ljubav radi i čisti dušu. Oplemenjujući utjecaj Spasiteljevog života osvježava i osnažuje duhovni život. Kroz odanost svojoj braći, on pokazuje da shvaća vrijednost duša. On se može moliti s duhom i razumijevanjem. Njegova revnost, njegova nepokolebljiva privrženost načelu, njegova posvećenost svemu što je prečisto, pošteno, pravedno i slavno čini ga prijatnim u društvu i uslužnim, korisnim onima s kojima dolazi u dodir." – Ibid.

„Što je opravdanje vjerom? To je Božji rad koji baca ljudsku slavu u prašinu, i čini za čovjeka ono što on sam ne bi mogao učiniti za sebe.“ Svjedočanstva propovjednicima 456.

„Pravda koju je Isus propovijedao predstavlja usklađenost srca i života s otkrivenom Božjom voljom. Grješni ljudi mogu postati pravedni samo ako imaju vjeru u Boga i održavaju živu vezu s Njim.“ Želja vjekova, str.310. „Gordo srce teži da zasluži spasenje; ali naše pravo na Nebo i naša podobnost za njega temelji se na Kristovoj pravednosti. Gospodin ne može učiniti ništa za obnovu jednog čovjeka sve dok se on, osvjedočen u vlastitu slabost i oslobođen svake pomisli da je dovoljan sam sebi, ne podčini Božjoj upravi. Tada može primiti dar koji mu Bog želi podariti. Ništa nije uskraćeno duši koja osjeća svoju potrebu. Ona ima neograničen pristup k Njemu u kome se nalazi sva punina. Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih. (Izaija 57:15)“ Želja vjekova str. 300

Krist završava svoje pismo Laodicejcima vrlo ljubaznim pozivom: "Evo, stojim na vratima i kucam: ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on sa mnom."

On traži od nas da čujemo Njegov glas, da Mu otvorimo vrata svog srca i života i onda obećava: "Ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on sa mnom."

Na koje pojedince se može primijeniti ova poruka upućena Laodicejcima?

„Poruka Laodicejskoj crkvi najodlučnije se može primijeniti na one koji su mlaki u vjerskom iskustvu i životu, koji ne iznose odlučno i određeno svjedočanstvo u korist istine. „ Komentari biblijskih tekstova, 7. Knjiga 961-962.

“Poruka Laodicejskoj crkvi odnosi se na one koji je ne primjenjuju na sebe.” – Our High Calling, 348.

“Ljubav prema svome ‘ja’ isključuje ljubav prema Kristu. Oni koji žive za sebe, svrstavaju se na čelo Laodicejske crkve kao oni koji su mlaki, ni hladni niti topli. Žar prve ljubavi pretvorio se u sebično samoljublje. Ljubav prema Kristu koja se nalazi u srcu se odražava kroz djela. Ako je ljubav prema Kristu mlaka i neodređena, ljubav prema onima za koje je Krist umro će se izopačiti. Mogu postojati izvanredna vanjska revnost i običaji, ali nema biti u njihovoj napuhanoj religiji. Krist ih prikazuje kao nešto što mu se gadi.

“Zahvalimo Gospodu što bez obzira na brojnost ove grupe, ipak postoji vrijeme za pokajanje.” – Counsels to Writers and Editors, 99.

Poruka svijetu koji propada

„Laodicejska poruka treba odjeknuti. Prihvatite ovu poruku u svakoj njenoj fazi, iznosite ju narodu bez ikakvog okolišanja gdje god Providenje za to otvori put. Opravdanje vjerom i pravda Kristova – to su teme koje treba

iznositi svijetu osuđenom na propast.“ Komentari biblijskih tekstova, 7. Knjiga, 964.

Poruka puna ohrabrenja

“Savjet istinitog Svjedoka ne predstavlja one koji su, iako mlaki, kao beznadan slučaj. Postoji još uvijek šansa da se popravi njihovo stanje i Laodicejska poruka je puna ohrabrenja, jer otpala crkva još uvijek može kupiti zlato vjere i ljubavi, može još uvijek nabaviti bijele haljine Kristove pravde, kako se ne bi vidjela sramota njihove golotinje. Čistoća srca, čistoća pobuda, još uvijek mogu karakterizirati one koji su malodušni i koji nastoje služiti Bogu i mamoni. Oni još uvijek mogu oprati svoje haljine karaktera i ubijeliti ih u krvi Janjetovoj.” – The Review and Herald, August 28, 1894.

“Postoji nada za naše crkve ukoliko obrate pažnju na poruku upućenu Laodicejcima.” – Manuscript, XVIII, 39.

Oživite svoje iskustvo!

Paul Balbach

Iskustvo mnogih kršćana se jednostavno “ugasi” i oni zapadaju u stanje drijemanja ili pospanosti koje je poznato kao “laodicejsko stanje”. Sotona je izuzetno sretan kad smo mi zaista zauzeti - čak i crkvenim aktivnostima – i kad nemamo vremena za osobno proučavanje i duhovan rast koji bi doveli do osobnog iskustva s našim Prijateljem i Spasiteljem Isusom Kristom. U stvarnosti, stanje “mirovanja” zapravo znači da se povlačimo, s obzirom na to da kršćanski život mora stalno biti u pokretu; dakle, mora postojati stalni napredak kako bismo zadobili vječni život.

Prije nego što možemo postati jaki u Gospodu i oživjeti svoje kršćansko iskustvo, moramo spoznati stanje u kojem se nalazimo. Iako se možda ne osjećamo slabima, nikada ne trebamo biti previše sigurni u sebe. Apostol Pavle je rekao: “Koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne” (I. Kor. 10:12). Pavle je govorio o opasnosti da budemo ponosni i umišljeni. Ukoliko se karakter

ne promijeni i ne postane slika i prilika božanskog karaktera, ne možemo ući u Božje carstvo. Prepoznajete li svoje pravo duhovno stanje? Trudite li se ozbiljno da uđete u nebesko carstvo – ili ste zadovoljni čarima koje nudi ovozemaljsko carstvo?

Jeste li slični bogatom mladiću koji je bio suviše sebičan da dijeli svoje imanje sa siromašnima i koji je na taj način izgubio nebesko carstvo? (Matej 19:22).

Jeste li poput Dine, Jakovljeve kćeri, koja “izađe gledati djevojke u onom kraju” (I. Mojs. 34:1) i koja je uslijed toga izgubila svoje kršćansko iskustvo?

Jeste li previše čisti kao svećenik i Levit u parabolici o dobrom Samarijancu, da biste brinuli o potrebama “nečistog” bližnjeg koji je na samrti? (Vidjeti: Kristove očigledne poruke, 376 – orig. str.).

Jeste li kao Samson koji je odbacio savjet svojih roditelja i oženio se osobom koja nije bila iste vjere i koji je na taj način izgubio svoje kršćansko iskustvo?

Jeste li poput Jakovljeve i Ivanove majke, Zebedejeve žene, koja

je toliko ambiciozno nastojala da joj sinovi dobiju najviše položaje u carstvu, da je jedino carstvo o kome je brinula bilo zapravo zemaljsko carstvo?

Jeste li "Petar" koji je bio toliko umišljen da je samouvjerenio izjavio svom Gospodu da je spreman s njim "i u tamnicu i na smrt ići" (Luka 22:33)? "Njegovo samopouzdanje se pokazalo kao njegova propast." – *The Review and Herald*, December 16, 1902.

Jeste li "Nikodem" koji je bio "suviše ponosan kako bi otvoreno priznao svoju sklonost ka onome što je govorio Učitelj iz Galileje?" (Djela apostola, 104. – orig. str.).

Jeste li formalan kršćanin poput književnika i farizeja, koji misli da će mu samopravednost omogućiti ulazak u nebesko carstvo? (Mat. 5:20).

Kako postajemo duhovno slabi?

Osvrnimo se na glavne razloge zašto kršćani postaju duhovno slabi:

1. Zanemarivanje straže i molitve.

Tempo života je danas izuzetno užurban. Puno toga treba se učiniti, a malo je vremena na raspolaganju. Pa ipak, tu je stara poslovica: "Ako te đavo ne može natjerati da budeš loš, on će sve učiniti da budeš zaposlen." I kakav je rezultat? Previše trčimo unaokolo – stalno smo zauzeti, zauzeti, zauzeti. Ako ništa drugo, možemo reći da nismo lijeni, zar ne? Ali naporan rad nije cilj same sebi. Čak i dok obavljamo korisne poslove za Boga, još uvijek je moguće da postanemo toliko zaposleni u radu za Gospodara da zaboravljamo na Gospodara koji nam je dao taj posao. Zaključak je: Nemojte zanemariti da stražite i da se molite. Neprijatelj nam je na tragu i ako ne pazimo, lako nas može namamiti u zamku svojim prepredenim iskušenjima. Ako se ne molimo za silu i mudrost s neba, ovozemaljski elementi života nas lako mogu povući dolje.

Isus nam zapovijeda: "Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je tijelo slabo" (Matej 26:41).

"Strah Gospodnji postupno nestaje iz uma naših mladih zato što zanemaruju proučavanje Biblije." – V. Svjed. 26 (orig. str.).

2. Zanemarivanje njegovanja svjetlosti

Ljudska priroda nastoji se opravdati čvrsto se držeći starih navika i poznatih staza. Ali Bog nas želi posvetiti; On nas poziva da dosegne viši nivo u odnosu na ono što smo do sada iskusili. Kad cijenimo i njegujemo svjetlost Njegove riječi, On će nas nadahnuti da dosegne nove visine i uživamo čišći, svetiji život kroz Njegovu silu.

„Naše prirodne sklonosti, ukoliko snagom svetog Božjeg Duha nisu ispravljene, sadrže u sebi sjeme moralne smrti. Ako ne održavamo živu vezu s Bogom, ne možemo se oduprijeti nesvetim utjecajima povlađivanja samom sebi, samoljublja i navođenja na grijeh.“ *Zdravlje i sreća* str.455.

3. Gledanje u pogrešnom pravcu

"Mnogi su duhovno slabi jer gledaju na sebe umjesto na Krista." – *God's Amazing Grace*, 259.

Vjernici "postaju slabi i nedjelotvorni zato što tijelo smrtnih ljudi čine svojom mišicom. Uzdanje u ljudsku mudrost ne pomaže nam u milosti i poznavanju Krista." *Sluge evanđelja*, str. 415.

Naša duhovna snaga dolazi s Neba. Samo ljudska priroda – naša ili drugih smrtnika – je bespomoćna da nam omogući pobjedu u Kristu.

4. Popuštanje iskušenju

"Onaj tko jedanput popusti iskušenju postaje duhovno slab i puno lakše popušta sljedeći put." – *Historical Sketches*, 133. Svaki put kad popustimo neprijateljevima, postajemo

slabiji. Ali, s druge strane, svaki put kad hrabro odolimo iskušenju, stječemo više snage.

5. Samouzdizanje

Ovaj planet je iskvaren zato što je njegove stanovnike obmanuo onaj koji je dugo bio ponosan na svoju ljepotu, inteligenciju, talent i rukovodeće sposobnosti. Poznavajući tu povijest, kako možemo biti toliko nerazumni da nastavljamo ovaj krug? Probudimo se i shvatimo da smo rođeni na teritoriju koji je okupirao neprijatelj. Samouzdizanje se osjeća i u zraku koji dišemo. Trebamo uložiti složne napore kako bismo se oslobodili te gnusne i zarazne atmosfere i umjesto toga počeli podržavati život, primjer i držanje Isusa Krista.

"Kroz samouzdizanje postajemo slabi i prizivamo neprijateljeva iskušenja. Naša sigurnost se sastoji u tome da revnosno sprovodimo u praksu biblijske istine. Ako se ponizimo pred Bogom, prizivamo Njegovu spasonosnu silu." – *Pamphlet 20*, 3.

6. Propust da svakodnevno vjerno izvršavamo kršćanske dužnosti

Neprijatelj se raduje kad nas navede na to da podcijenimo važnost dužnosti. On to prikazuje kao nešto što nije previše važno. Ipak, "ako ne steknete duhovnu snagu vjernim obavljanjem svake kršćanske dužnosti, dolazeći na taj način u sve bliskiji i svetiji odnos sa svojim Iskupiteljem, vaša moralna sila će biti vrlo slaba." – *Counsels on Health*, 368.

7. Blokiranje svjetlosti koja treba obasjati svijet

Čudesna svjetlost poruke evanđelja nije nam povjerena kako bismo se razmetali stavom "svetiji sam od tebe". U stvari, ona nije namijenjena samo nama. Nju trebamo dijeliti sa svakom osobom na ovoj zemlji. Je li nas naše "ja" toliko napuhalo da zaklanjamo

drugima pogled? Propuštamo li energično uputiti ovu slavnu poruku svijetu?

“Mnogi su duhovno slabi jer nisu dopustili svjetlosti koju im je Bog dao da obasja svijet. Oni se nisu povezali s Kristom i nisu postali kanali svjetlosti.” – *The Review and Herald*, January 12, 1897.

Budite jaki u Gospodu

Apostol Pavle je rekao: “A dalje, braćo moja, jačajte u Gospodu i u sili jačine Njegove” (Efež. 6:10). Da bismo bili duhovno jaki, trebamo steći iskustvo suprotno onome što nas čini slabima. Evo nekih energičnih i aktivnih koraka koje moramo preduzeti:

Tražite Svetog Duha

Sada je vrijeme da se kasna kiša izlije u punini – neograničeno, ne na mjeru. Zašto ne preklinjemo usrdno Gospoda za obećani blagoslov? Što čekamo?

“Krist nam je osigurao sve kako bismo bili jaki. Dao nam je svog Svetog Duha, čija se misija sastoji u tome da nas podsjeća na sva obećanja koja je Krist dao.” – *God’s Amazing Grace*, 259.

“Sveti Duh daje ljubav, radost, mir, snagu i utjehu; on je kao vrelo vode koje teče u vječni život. Ovaj blagoslov je besplatan za sve.” – *The Faith I Live By*, 53.
“Sveti Duh je tu kako bi nam podario snagu za pobjedu.” – *Fundamentals of Christian Education*, 452.

O snažite svoj molitveni život

Tajna molitva nadahnjuje pojedinca mirom i unutrašnjom snagom.
“Radujte se svagda. Molite se Bogu bez prestanka. Na svačemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božja u Kristu Isusu od vas” (I. Sol. 5:17,18).

„Daniel je bio čovjek molitve, i Bog mu je podario mudrost i čvrstinu da se odupre utjecajima onih koji su se zavjerali da ga uvuku u zamku neumjerenosti.

Od same svoje mladosti on je bio moralan div u snazi Svemogućega. (“Moj život danas”, str.24.)
Pokraj osobne molitve, obiteljska molitva učvršćuje dom, a molitva na duhovnim sastancima osnažuje cjelokupno Kristovo tijelo.

Mi smo sada okupljeni prilikom godišnjeg Molitvenog tjedna. Možemo li ovaj Molitveni tjedan učiniti drugačijim od svih dosadašnjih? Zašto ne bismo ovaj put dopustili da to bude naše stvarno iskustvo “gornje sobe” gdje su razlike bile odstranjene a srca bila ujedinjena kao nikad prije?

“Molitveni sastanci bi se trebali održavati da bismo izmolili izlivanje Svetog Duha.

“Kad bi se mogao održati sabor svih crkvi na zemlji, cilj njihovih ujedinenih vapaja trebao bi biti vapaj za Svetim Duhom. Kad to imamo, Krist, kao bit svega onoga što nam je dovoljno, bit će uvijek prisutan i svaka naša potreba će biti zadovoljena. Imat ćemo Kristov um.

“Bog neće učiniti za čovjeka ono što zahtijeva da čovjek učini za sebe kroz vlastitu usrdnu i dobrovoljnu suradnju...”

“Uvijek iznova Gospod nam želi obilno dodijeliti svog Duha, ali on se nema gdje nastaniti. On se ne prepoznaje, niti se cijeni. Zasljepljenost uma, otežanost srca, predstavljali su ga kao nešto čega se treba bojati. Prikrivena zla vrebaju u srcu kako bi ometala odražavanje Božje sile, i Njegov Duh se ne može spustiti...”

“Kad Božji narod bude vjerovao, kad svoju pažnju budu obratili na ono što je istinito, živo i stvarno, Sveti Duh će u snažnim mlazovima biti izliven na zajednicu.” – *Manuscript Release*, IV, 335. 336.

Hraniti se svakodnevno Božjom Riječi

U svijetu postoji žalostan sidrom koji je poznat pod imenom “anorexia nervosa”. Žrtva takvog tužnog stanja izbire uzima toliko malu količinu hrane da on (rjeđe, a puno češće ona) na kraju postaje

izmoren glađu i boluje od puno zdravstvenih problema uslijed nedostatka adekvatne prehrane. Najveća tragedija je u tome što je taj problem samo-izazvan; mogao se lako izbjeći. Često do toga dolazi uslijed toga što je žrtva opsjednuta time da održava sitnu figuru po cijenu zdravog razuma.

Sveti Spisi predviđaju glad. Izgladnjujemo li namjerno sebe do stanja duhovne slabosti smanjujući vrijeme koje trebamo provesti hraneći se kruhom života – Božjom Riječju? Ako je tako, zašto to činimo? Što se dogodilo s našim prioritetima? Jesmo li zauzeti preuveličanim idejama o vanjskim potrebama da zanemarujemo neophodno unutrašnje ukrašavanje Kristovim Duhom i njegovim napretkom?

“Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio manom - za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci - da ti pokaže da čovjek ne živi samo o kruhu nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.” Pnz. 8:3.

“Hrana koju uzimamo za jedan obrok ne zadovoljava naše stalne potrebe. Moramo svakodnevno uzimati hranu. Isto tako moramo svakog dana jesti Božju Riječ da bi se život naše duše mogao obnavljati. U onima koji se stalno hrane Riječju, formira se Krist, nada slave. Zanemarivanje čitanja i proučavanja Biblije dovodi do duhovne izgladnjelosti.” – *Our High Calling*, 209.

Povjerenje u Boga

Dokle god se podčinjavamo Božjoj volji, i uzdamo u Njegovu silu i mudrost, bit ćemo vođeni sigurnim stazama, da bismo ispunili svoj određeni dio u Njegovom velikom planu. Međutim, čovjek koji se uzda u svoju mudrost i silu, odvaja se od Boga. “Želja vjekova, str.209.

“Vaša snaga je u potpunosti u Bogu – u vašem jednostavnom i potpunom povjerenju u Boga.” – *Christ Triumphant*, 45.

„Ako učinimo Boga svojom snagom, imat ćemo jasnu predodžbu o dužnosti i nesebičnim težnjama; naš život će biti potaknut plemenitim ciljem koji će nas uzdići iznad niskih pobuda.” – Sluge Evanđelja, 114.

Pogledajte na Golgotu

„Uistinu, besjeda o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenicima sila je Božja”. I. Kor. 1:18.

„Kad sagledavši grešnost grijeha bespomoćno padnemo kod podnožja križa, tražeći oprostaj i snagu, naša molitva će se čuti i bit će uslišena. Oni koji iznose svoje molbe Bogu u Kristovo ime nikada neće biti odbačeni.” – Prayer, 239.

„Ne postoji granica pomoći koju nam je Spasitelj spreman darovati. On traži da u svoje živote unesemo milost koja će nas čuvati od grijeha. S križa na Golgoti dolazi nam sloboda, nada i snaga.” – In Heavenly Places, 275.

Nastavite činiti dobro svaki dan.

„Onima koji postojanošću u dobrim djelima ištu slavu, čast i neraspadljivost - život vječni.” Rimlj. 2:7.

„Nemojte gledati sa zabrinutošću na sutrašnji dan. Danas iskoristite svoje vrijeme na najbolji način. Neka danas vaša svjetlost sja za Krista, čak i kad obavljate male dužnosti.” Vjerno izvršavanje današnjih dužnosti će vas pripremiti da se prihvatite sutrašnjih obaveza sa svježom snagom, govoreći: ‘Dovde nam Gospod pomože’ (I. Sam. 7:12)! Uvijek stojte kao vojnici pred Bogom!” – Ibid., 242.

Sijte sjeme istine

Nije dovoljno baviti se misionarskim djelom kad i gdje je to pogodno. Moramo biti spremni trošiti, ali da budemo potrošeni. Moramo biti voljni žrtvovati svoje vrijeme, sredstva pa čak i obiteljske odnose da bismo na efikasan način zadobivali duše. Pogledajmo što

nam Nadahnuće piše o tome:

„Mnogi članovi naših velikih crkvi ne radi ništa. Oni bi mogli izvršiti dobro djelo kad bi se, umjesto grupiranja u jednom mjestu, razišli po naseljima u kojima se još nije čulo za istinu. Stabla koja su previše gusto posađena ne mogu napredovati. Vrtlar ih zato presađuje, da bi se u slobodnom prostoru mogla razvijati i da ne ostanu slaba i kržljava. To pravilo bi se dobro pokazalo i u našim velikim crkvama. Mnogi članovi duhovno umiru baš zato što se tako ne radi. Oni postaju slabi i nedjelotvorni. Da su rasađeni, imali bi prostora da se razvijaju i ojačaju.” 8. Svjedočanstvo 244.

Bog također ima načina kako da na pravi način pojača toplinu!

Bog izjavljuje:

„Tu ću trećinu kroz oganj provesti, pročistit ću ih kao što se pročišćuje srebro, iskušat' ih kao što se srebro iskušava. I on će zazivati ime moje, a ja ću mu se odazvati; i reći ću: ‘Moj je to narod!’ a on će reći: ‘Jahve je Bog moj!’” Zaharija 13:9

“Kroz probe i iskušenja Gospod provjerava snagu svoje djece. Je li vrućina podnošljiva? Je li savjest slobodna od krivice? Nosi li Duh svjedočanstvo o našem duhu da smo Božja djeca? Ovo Bog utvrđuje kad nas kuša. U peći nevolja On nas čisti od svake nečistoće. On nam šalje probe i iskušenja, ne da bi prouzrokovao bespotrebnu bol, već da nas navede da gledamo u Njega, da osnažimo svoju izdržljivost, da nas pouči da ćemo ukoliko se ne pobunimo, već stavimo svoje pouzdanje na Njega, gledati Njegovo spasenje.” – In Heavenly Places, 269.

Apostol Pavle kaže: „Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak”. II. Kor. 12:10

Bog nam šalje iskušenja kako bismo mogli vježbati svoju vjeru. „Ne gubite dakle pouzdanja! Pripada mu velika plaća! Postojanosti vam uistinu treba da biste vršeci volju Božju zadobili obećano. Jer još malo, sasvim malo, i Onaj koji dolazi doći će i neće zakasniti.”, Hebrejima 10:35-37.

„Podižite stalno svoj pogled gore i neka vaša vjera bude sve jača i jača. Neka vas ta vjera vodi onim uskim putem koji kroz vrata grada Božjeg vodi u beskrajnu slavu budućnosti, koja tamo očekuje iskupljene.”, 9. Svjedočanstvo str. 288.

„Naša vjera će prolaziti kroz iskušenja, ali ona trebaju samo ojačati našu duhovnu snagu i mišiće, jer moramo vježbati svoju veru i ispružiti svoju drhtavu ruku kako bi se čvrsto uhvatili za ‘Ovako govori Gospod’. Ali na ovaj način ćemo donijeti čast i slavu Bogu. Sumnje i strahovi protiv kojih smo pozvani da se borimo su dragocjena kušanja naše vjere, Božji radnici koji će nam pomoći da osiguramo vječnu i od svega pretežniju slavu. Uvijek iznova moramo podizati svoje oči k Onome koji je bio podignut na križu. ‘Pogledaj i živi’, riječi su koje su odzvanjale kroz izraelski logor kad je podignuta zmija od bronce. Ovo je zahtijevalo vjeru napaćenih žrtava koje su izjele vatrene zmije, ali pruženo im je uvjerenje da će, ukoliko budu gledali, živjeti. Mi također trebamo gledati i živjeti.” – The Signs of Times, April 18, 1895.

GORJETI za Krista

Liviu Tudoroiu

Da kažeš zaslužjenima: “Iziđite!”, a onima koji su u tami: “Dođite na svjetlo!” Oni će pasti uzduž svih putova i paša će im biti po svim goletima... Gle, jedni dolaze izdaleka, drugi sa sjevera i sa zapada, a neki iz zemlje sinimske.” (Izaija 49:9, 12).

Slabim ljudskim bićima nikada nije bila dodijeljena plemenitija dužnost od poziva na učeništvo. Biti misionar znači shvatiti da su bol i patnja onih koji nas okružuju mnogo jači od naših vlastitih. To je ono što budi savijest kako bismo mogli osjetiti prazno i usamljeno srce izgladnjele duše. To je ono što će učiniti osobu prikladnijim misionarom, kroz stalno odricanje od vlastitih potreba i stalni obzir prema patnjama i potrebama drugih.

Gorjeti za Krista je jedan od najosjetljivijih teoloških predmeta u vjerskim krugovima i zbog različitih tumačenja ovaj naslov može zahtjevati nekoliko dodatnih objašnjenja kako bi

se postavila osnova za ispravno razumijevanje.

Slučaj broj 1 – Vjerska revnost

Vjerska revnost često se može smatrati znakom istinske obraćenosti. Pitanje na koje treba odgovoriti je: obraćenje na što ili kome? Kad duša iskusi promjene u ponašanju i emocijama, mi to nazivamo obraćenjem. Ne treba zaboraviti da, uz glavne promjene koje će duša iskusiti, pogled na stvarnost se također mijenja. Način razmišljanja te način gledanja na stvari uzimaju drugi smjer i sada se doživljavaju u drugom svjetlu. Mnogi ljudi iskuse teološko obraćenje bez prave spoznaje o Kristu. Mi možemo promijeniti svoje poglede u različitim teološkim pitanjima bez da nužno mijenjamo bilo što u našem odnosu prema Kristu. Na primjer, ako se želimo strogo držati Biblije, pozivam vas da razmotrimo obraćenje Ivana, “sina groma”. On je prihvatio Kristov poziv. On je postao Kristov sljedbenik, on je proveo sve svoje vrijeme s

Kristom, čak je postao i misionar, odlazio propovjedati, učinio je nekoliko čuda i puno toga u ime Krista. Uzimajući u obzir ove odlike, jesmo li u potpunosti sigurni u njegovo obraćenje Kristu? Kad su on i Jakov posjetili određeno samarijsko selo, Ivan je bio toliko ponosan na svog Učitelja da je znao da će Krist propovjedati u skladu s božanskom mudrošću. Ivan je bio uvjeren da će Samarijani prihvatiti vijest. Ali kakvog li iznenađenja – stanovnici ovog malog mjesta odbacili su Spasitelja.

Ivan i Jakov su odmah predložili Isusu da objavi rat. “Hoćeš li da zapovjedimo ognju da siđe s neba i da ih uništi?” (Luka 9:54) Takav mentalitet je vrlo sličan većini vjerskih i nereligioznih krugova u svijetu. Je li moguće da je “ljubljeni Ivan” – dok je bio s Isusom – zapravo bio pod kontrolom druge sile? Je li moguće da, kao misionari, Ivan i drugi nisu bili svjesni koji je duh kontrolirao njihove postupke i emocije? “Hoćeš li da zapovjedimo ognju da siđe s neba i da ih uništi?”, upitali su.

Poslije ovog “junačkog čina” Ivan i njegov brat – drugi sin “groma” – očekivali su priznanje zbog svoje odanosti. Umjesto toga, Isus je izrekao vrlo neugodnu istinu: “Ne znate kakvog ste vi duha; jer Sin Čovječji nije došao pogubiti duše čovječje nego ih sačuvati” (stihovi 55,56).

Ivan je bio spreman dijeliti Božju milost samo s “dobrim ljudima”. On nije mogao napraviti jedan korak dalje kako bi prihvatio činjenicu da mana pada s neba kako za dobre tako i za zle. Ivan može biti smatran kao odan vjernik, čak je i “gorio za Krista”, ali njegov stav je pokazao kakav je duh kontrolirao cijelu osnovu njegovih namjera. Bilo kakav plemenit cilj – bilo kakva plemenita namjera – ako nisu posvećeni Isusovom krvlju, nosit će jadan žig ljudskog ponosa. Vjerska revnost je korisna jedino kad dolazi od Kristovog Duha. U suprotnom,

ona će dovesti do istog fanatizma koji je tako često vodio do vjerske netrpeljivosti i krvoprolića.

Vi možete reći:” Pa dobro... Ivan je umro, što mi imamo s tim?” Točno je da je čovjek po imenu Ivan umro, ali isti duh je danas na djelu kako bi proizveo vjersku revnost iste vrste. Sve dok manifestiramo istu opijenost ponosom – istu zanesenost – mi smo nemoćni ispuniti našu dužnost u skladu s nebeskim očekivanjima. Mi možemo biti “gorljivo revni”, ali ako u svom načinu razmišljanja i ponašanja pokažemo isti duh netolerancije i okrutnosti kao što je to učinio Ivan, sin groma, i sve dok budemo gajili takav mentalitet u našim redovima, nećemo ostaviti utjecaj na ostatak svijeta. Duh proroštva izjavljuje:

“Ni u jednom dijelu svoje misije Krist nije prisiljavao ljude da Ga prime. Sotona i ljudi potaknuti njegovim duhom teže izvršiti nasilje nad savješću. Ljudi koji su u savezu sa zlim anđelima lažnom revnošću za pravdom nanose patnje svojim bližnjima da bi ih preobratali na svoje vjerske zamisli; ali Krist uvijek pokazuje milost, uvijek teži pridobiti očitovanjem svoje ljubavi. On ne može dopustiti pristup duši nijednom suparniku, niti može prihvatiti djelomičnu službu; On želi samo dragovoljnu službu, voljno predanje srca potaknuta ljubavlju. Ne postoji očitiji dokaz da imamo Sotonin duh od sklonosti da povrijedimo i uništimo one koji ne cijene naš rad ili koji djeluju suprotno našim zamislama.” *Želja vjekova, str. 487.*

Jeste li se neočekivano našli u situaciji da demonstrirate vjersku revnost za Kristovu pravdu – tu iskrenu želju – “da ispravite način mišljenja” drugih na vrlo žestok i inkvizitorski način? Ja jesam, i vjerojatno se dogodilo puno propusta i obmana u mom duhovnom životu prije nego što sam upoznao prazninu svog srca,

kao i to da je moje uglađeno licemjerstvo samo vanjska kozmetika, i tada sam pao na Stijenu. Shvatio sam vrijednost ljudskog života i cijene koju je Netko platio kako bi otkupio duše koje sam ja prezirao.

“Svako ljudsko biće – tijelom, dušom i duhom – Božja je svojina. Krist je umro da otkupi sve. Ništa ne može biti uvredljivije za Boga nego kad ljudi u vjerskom zanesenjaštvu nanose patnje onima koji su otkupljeni Spasiteljevom krvlju.” *Želja vjekova, str. 488.*

“Kristov sljedbenik nije onaj koji odvraća svoje oči okrećući se od zabludjelih, ostavljajući ih da nesmetano idu putem koji ih vodi sve niže. Oni koji prednjače u osuđivanju drugih i koji revnuju da ih dovedu pred sud, često su u svom životu puno grješniji od njih. Ljudi mrze grješnika, ali vole grijeh. Krist mrzi grijeh, ali voli grješnika. To će biti duh svih koji Ga slijede. Kršćanska ljubav je spora da osudi i brza da primijeti pokajanje; spremna je oprostiti, ohrabriti, postaviti onoga tko luta na stazu svetosti i održati njegove stope na njoj.” *Želja vjekova, str. 462.*

“Najmračnija poglavlja povijesti opterećena su izvješćima o zločinima što su ih počinili vjerski fanatici. Farizeji su tvrdili da su Abrahamova djeca, hvaleći se posjedovanjem božanskih proročanstava; ipak ih ove prednosti nisu sačuvale od sebičnosti, zlobe, želje za dobitkom i najnižeg licemjerstva. Smatrali su sebe najpobožnijima na svijetu, ali njihova takozvana pravovjernost navela ih je da razapnu Gospodina slave.

“Još uvijek postoji ista opasnost. Mnogi primaju zdravo za gotovo da su kršćani, jednostavno zato što su prihvatili neka osnovna teološka načela. Međutim, oni nisu unijeli istinu u svakodnevni život.” *Želja vjekova, str. 309.*

Slučaj broj 2. Kome je mnogo oprošteno, veliku ljubav ima

Imao sam priliku slušati iskustvo jedne starije gospođe koja je provela cijeli život u kolporterskoj službi, ulažući sve što je imala kako bi se pomoglo siromašnima te kako bi se štampale knjige za cijelu sjeverno-američku regiju. Ukratko, ona je bila velik heroj u crkvi. Kad je već bila na samrtnoj postelji, pitao sam je – kao pastor – što misli o svojim posljednjim danima, na što je ona odgovorila: “Brate, vidim da je ostalo malo vremena i da nemam previše izbora. Ono što ću ti reći može te potpuno iznenaditi; znam da me svi smatraju vjernom osobom; znam da žele napraviti zapis o mom životu – ali, kažem ti, brate” ... njen glas je zapeo uslijed bujice suza, “kažem ti, brate, da... ja ne poznajem Isusa kao osobnog Spasitelja. Da, ja sam prodavala knjige o Kristu. Da, ja sam učila druge kako da prodaju knjige o Njemu, ali osjećam da Ga ne poznajem kao osobnog Prijatelja i Spasitelja.”

Osjetio sam trnce u leđima dok sam razmišljao o njenom iskustvu i prvi apel moje savjesti bio je da preispitam svoj odnos s Gospodom, Isusom Kristom. Nalazim li se i ja u sličnom položaju? Mogu li naučiti nešto iz njenog iskustva? Čuje li moja savijest zvono koje objavljuje završetak Božje milosti za mene?

Postoji li glas koji govori i tebi, moj prijatelju? Nadam se da je tako. Budi na sigurnoj strani i poslušaj glas svoje savjesti. Ako sagledate negativnu stvarnost svog vjerskog života, poslušajte Gospoda. On vam nudi možda posljednju šansu. Ako vjerujete, On će vam dati jamstvo da su vam grijesi oprosteni i probudit će u vama osjećaj poniznosti i zahvalnosti. Kao rezultat, vi ćete biti u takvoj ljubavi s Njim, toliko ćete gorjeti revnošću za Njega, da ćete postati sredstvo u Njegovoj ruci za spasenje drugih koji se nalaze u

sličnom stanju. Gospod Isus Krist želi da otkrijete slobodu i mir koji dolaze uslijed oprostaja zadobivenog kroz Njegovu krv.

Braća i sestre, mladi i stari, najuspješniji misionari su oni koji su **sigurni da im je oprošteno**. Oni koji nisu u to sigurni nisu nužno loši ljudi, ali im nešto nedostaje – oni ne “gore revnošću za Krista”. Oni koji su se pokajali zbog svojih propusta su obično najpouzdaniji misionari. Onaj kome je puno oprošteno, ima veliku ljubav. Ono što je osposobilo Petra da bude misionar bio je jednostavan odgovor na pitanje koje mu je Krist uputio tri puta: “Šimune Jonin... ljubiš li me?” Njegov ponizni odgovor: “Gospode, ti sve znaš, ti znaš da te ljubim”, osposobio ga je za plemeniti zadatak.

“Isus je pred okupljenim učenicima otkrio dubinu Petrovog pokajanja i pokazao kako je sada potpuno ponizan nekad razmetljivi učenik. **Sad mu je povjeren važan nalog da se brine za Kristovo stado**. Iako sve druge kvalifikacije mogu biti neosporne, bez Kristove ljubavi on ne bi mogao biti vjeran pastir kršćanskog stada. Znanje, rječitost, dobročinstvo, zahvalnost i revnost predstavljaju pomoć u plemenitom i dobrom radu, ali bez stalnog utjecanja Kristove ljubavi u srcu, rad kršćanskog propovjednika osuđen je na propast.” *The Spirit of Prophecy, vol. 3, str. 231.*

On je zaista volio Isusa; on je gorio od revnosti za svog Učitelja. To ga je osposobilo da može reći moćnim i gorljivim glasom: “Srebra i zlata nema u mene, nego što imam ovo ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina ustani i hodi” (Djela 3:6).

Slučaj broj 3: Doslovno “u vatri za Isusa”

Rim je gorio. Netko je osmislio strašan plan da progoni kršćane i mnogi su od njih poslani na lomaču. Rim je doslovno gorio

od ljudskih baklji – onih koji nisu štedjeli svoj život u radu za Boga i za ime Isusovo. Na ulicama i u amfiteatru, mogla se čuti nebeska melodija: “Nerone... opraštamo ti.” Zadnjim dahom kršćani su zapečaćivali svoje živote, ostavljajući za sobom naslijeđe o tome što znači doista gorjeti za Krista. Njihov rad u ovom svijetu svjedoči o tome da se Kristov karakter u tolikoj mjeri otkrio u njima da su mogli uskliknuti: “Nerone... opraštamo ti!”

Ovi kršćani bili su u stanju oprostiti jednom od najgorih neprijatelja Krista i Njegovih sljedbenika. Obzirom da se na kršćanstvo gledalo kao na izdaju protiv Rimskog carstva, ista sudbina je zadesila Petra, Pavla i milijune kršćana koji su umrli – “gorjeći od revnosti za Krista”.

“Isus je bio osuđen kao pobunjenik protiv rimske vlasti, a ljudi pogubljeni zbog takva prekršaja bili su pokapani na groblju posebno određenom za takve zločince.” *Želja vjekova, str. 773.*

“Nakon dolaska u Rim, Pavao je bio zatvoren u mračnu tamnicu gdje je trebao ostati sve do trenutka kad će njegov put biti završen. Optužen da potiče najosnovniji i jedan od najstrašnijih zločina protiv grada i protiv naroda, on je postao predmetom opće mržnje.” *Djela apostola, str. 490.*

“Kroz Božju providnost, Petru je dopušteno da završi svoju misiju u Rimu gdje je Neron zapovijedio da ga se zatvori u vrijeme kad je i Pavle posljednji put zarobljen. Sada su dvojica veterana apostola, koji su kroz mnogo godina bili razdvojeni u svojem radu, dali svoje posljednje svjedočanstvo za Krista u svjetskoj metropoli te prolili svoju krv na njezinom tlu kao sjeme koje će donijeti bogatu žetvu svetaca i mučenika.” *Djela apostola, str. 537.*

“Kršćane su lažno optuživali za najokrutnije zločine i proglašavali ih krivcima koji su prouzročili velike nesreće – glad, kugu i potrese.

Osuđivali su ih kao buntovnike protiv carstva, neprijatelje vjere i kao pošast za društvo. Mnoge su bacili divljim zvijerima ili ih spalili u amfiteatrima. Neke su razapeli, a neke su obukli u kože divljih zvijeri i bacili u arenu da ih rastrgaju psi." *Velika borba, str. 40.*

Zaključak

Povijest je puna takozvanih "heroja" koji su spremni ubiti u Kristovo ime, ali je samo nekolicina onih koji su spremni umrijeti za Njegovo ime. Tako se dvije glavne povijesne struje postavljaju u odnosu na isti predmet. Jedna grupa ljudi, većina – koji su u suštini progonitelji – pisali su povijest perom, dok je druga grupa ljudi, manjina – progonjeni – pisala povijest vlastitom krvlju. Naša je dužnost da obratimo pažnju na ove pouke iz prošlosti. Jednog dana i nama mogu biti od koristi. Doći će vrijeme kad će ista vrsta scenarija biti primijenjena protiv Božjeg naroda. Tog dana će jedino oni koji gore žarom revnosti za Krista opstati.

Dopustite mi da budem još određeniji: Voljeti ljude toliko da su njihove potrebe iznad vaših potreba, voljeti ih da su iznad vaših prioriteta, iznad vašeg bola, iznad vaših patnji, svakog dana istim intenzitetom – to je ono što bih ja nazvao "gorjeti za Isusa". To je dosljedno ponašanje. To je stanje uma, to je svakodnevna potreba, to je stalni osjećaj hitne potrebe. To nije izljev emocija, već nježan, blag osmijeh kojim svakog dana pokazujemo postojanju ljubav prema Kristu.

"Mnogi su obuzeti vatrenom revnošću koja se pogrešno naziva religijom, ali karakter je pravi ispit učenitstva. Imaju li Kristovu krotkost? Imaju li Njegovu poniznost i slatku dobrotu? Je li im duša hram u kojem nema ponosa, oholosti, sebičnosti i kritiziranja

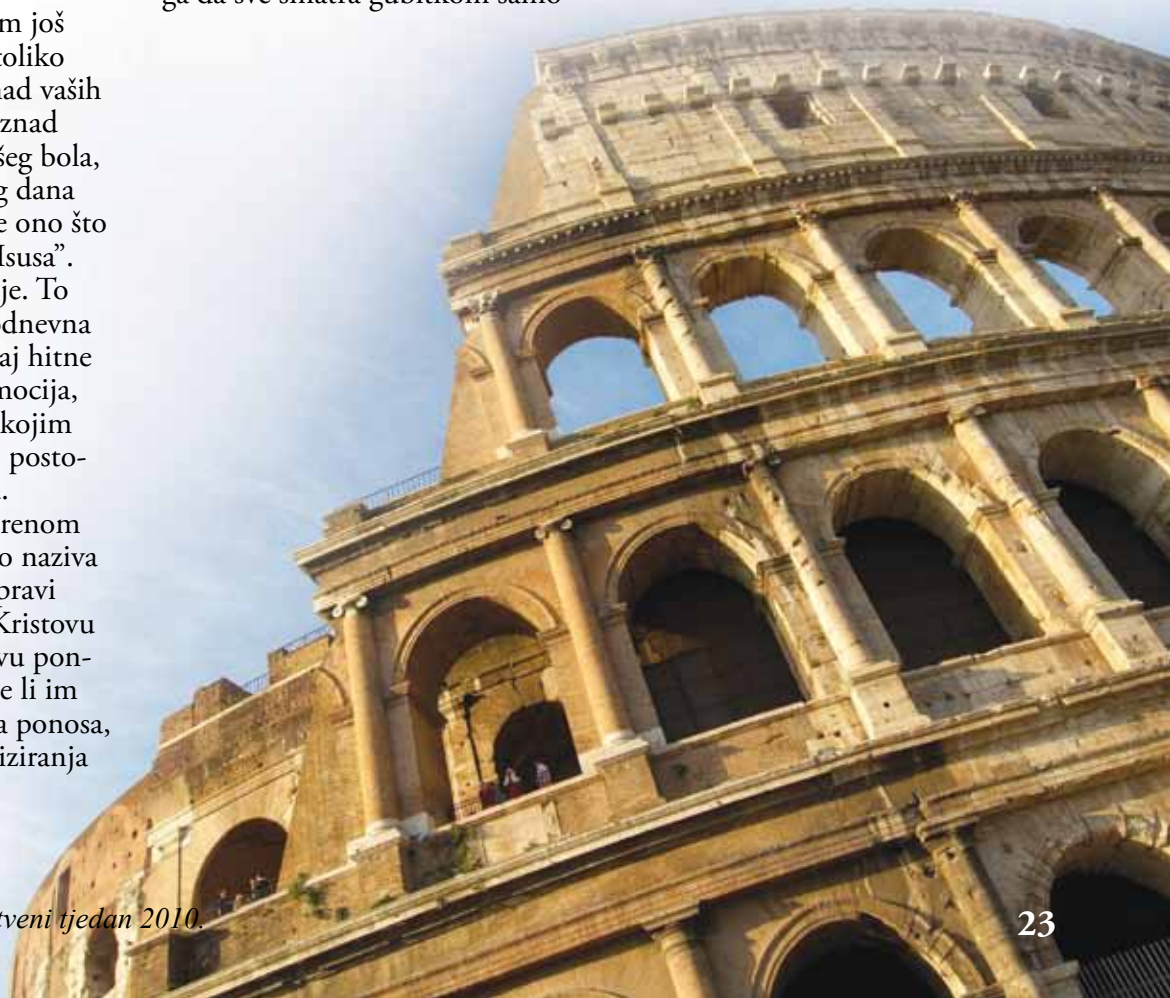
drugih? Ako je odgovor negativan, onda ne znaju kakvog su duha. Ne shvaćaju da se pravo kršćanstvo sastoji od donosenja mnogih plodova na slavu Božju...

"Pokazan mi je crtež koji prikazuje jednog junca kako stoji između pluga i oltara, s natpisom: "spreman za oboje" – spreman da s naporom i sav u znoju vuče plug ili da prolije svoju krv na žrtvenom oltaru. Na takvu bi odluku uvijek trebalo biti spremno svako Božje dijete – spremno ići tamo gdje ga dužnost zove, odreći se samog sebe i žrtvovati se za djelo istine. "Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreće samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi!", kaže Krist. On traži cijelo srce, potpunu odanost i nepodijeljenu ljubav. Nesebični naponi, usrdnost i revnost koje su Njegovi odani sljedbenici iskazivali u svom zalaganju za duše trebaju zapaliti i našu revnost da ih čak i premašimo u tome. Prava vjera daje takvu usrdnost i ustaljenost cilja koji oblikuje karakter čovjeka prema božanskom obličju i navodi ga da sve smatra gubitkom samo

da zadobije Krista. Takva jedinstvenost namjere pokazat će se kao bitan element izvanredne snage." *5. Svjedočanstva, str. 305–307.*

"Nikad se ne trebamo uzdizati iznad jednostavnosti djela. Sila se nalazi u njegovoj jednostavnosti. Postojan život, žarka revnost, krotak i spokojan duh, udružen sa srcem koje je prepunjeno ljubavlju za duše koje propadaju je biblijska religija. Mi ne možemo a da ne govorimo o onome što smo vidjeli i čuli." *Bible Training School, March 1, 1909.*

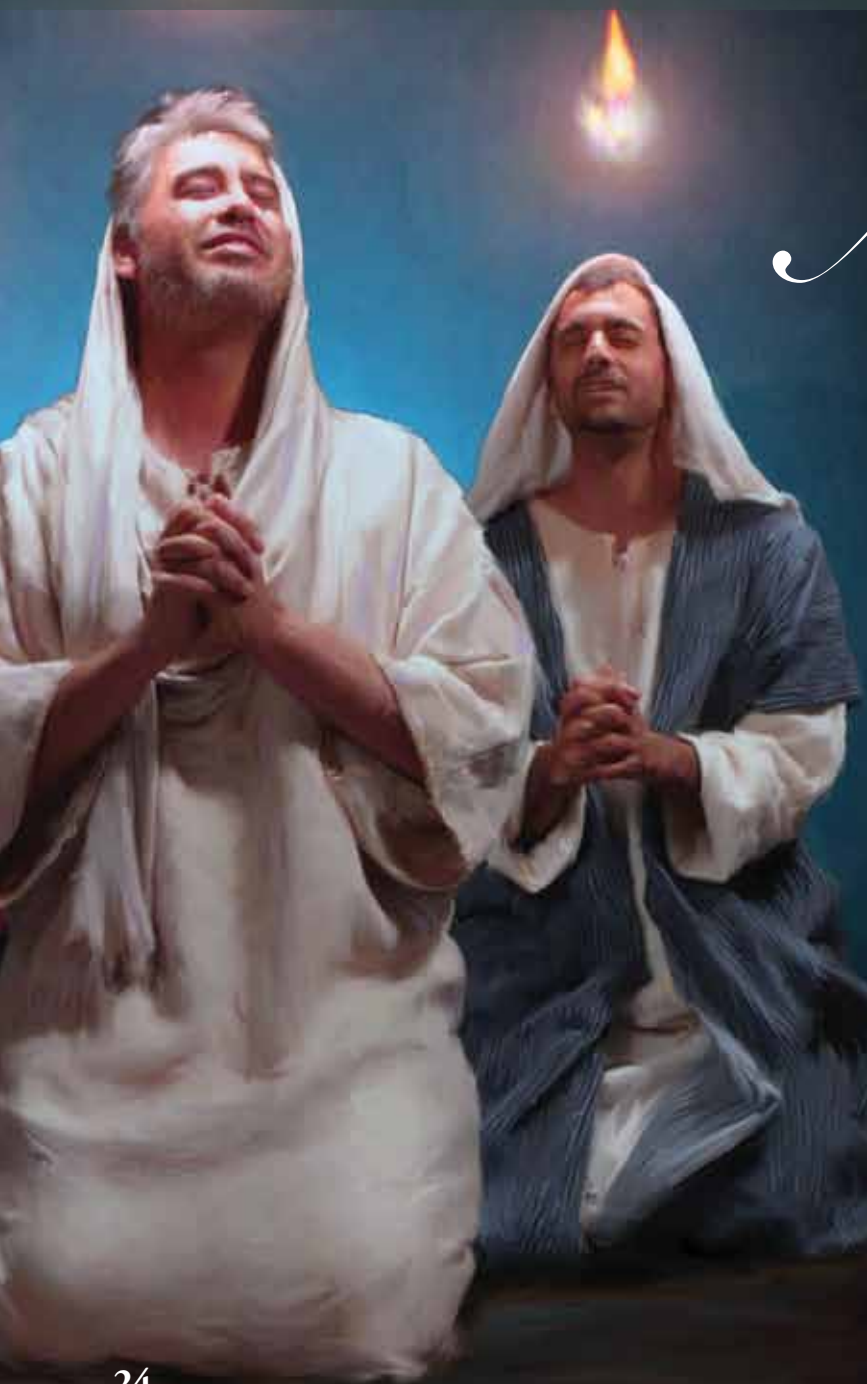
Neka nam Gospod Isus Krist bude milostiv i osposobi nas da volimo, tražimo i opraštamo onima kojima je potrebna naša pomoć. I neka mi, uz Njegovu pomoć, budemo spremni umrijeti Njega radi. Filipljanima 1:29: "Jer se vama darova Krist ne samo da ga vjerujete, nego i da stradate za Nj." Kad se truba oglasi, neka nitko od nas ne propusti konačni poziv. Amen!

Udarne vijesti:

1000 duša zajedan

D. Sureshkumar

*M*i neprestano tragamo za novim i originalnim sredstvima za međusobno komuniciranje. A komunikacija postaje sve manje i manje osobna. Pisma upućena osobno meni rijetka su u poštanskom sandučiću, ali je zato sandučić sa mojom e-mail poštom uvijek pun. Mi smo bića koja imaju potrebu da ih neko čuje! No, budući da svako od nas teži tome da ga drugi čuju, komunikacija postaje sve otežanija. Pa ipak, Bog nikada ne prestaje do komunicira sa svojim narodom; stoga On očekuje da Njegova djeca svojim životima i svojim iskustvom obznane Radosnu vest o Njegovoj spasonosnoj milosti. On također želi i da širimo radosnu vijest o dušama koje su se priključile Njegovom stadu.

U ranoj kršćanskoj crkvi jasno se vidjela sila u komunikaciji koja je pratila objavljivanje evanđeoske poruke – sila koja je izvirala iz ljubavi i pobožnosti usađenih u srca vjernika istinski obraćenih i utvrđenih u Kristovoj nauci koju su apostoli naviještali i poučavali. Nije bilo iskušenja koje bi bilo dovoljno teško, odnosno prepreke ili žrtve dovoljno velike da bi zadržali vjernike od stalnog napredovanja, izdižući zastavu križa. Progonstvo, lišavanje slobode, gubitak imovine ili bilo koja druga nevolja - čak i mučenička smrt – nisu bili u stanju da ugase ljubav Kristovu koja je plamtjela u njihovim srcima. Ova ljubav podarila im je sigurnost u nadi što se zasniva u činjenju volje Božje - spašavanje duša od sila tame.

Prva ljubav je ono što čini nekoga ili nešto važnijim od bilo koje druge osobe ili stvari.

Ona se revnosno odražava do tog stupnja da smo spremni položiti čak i naše živote radi te ljubavi. To su temelji na kojima se sve drugo zasniva.

Na sličan način, ljubav zapaljena u srcima istinskih vjernika u

dan

ranijoj crkvi nije mogla biti ugašena ni uslijed protivljenja, progonstava, oduzimanja imovine – jer ti vjernici znali su da ako napuste svoju prvu ljubav prema Kristu, da će samim tim izgubiti i svoju djelotvornost kao Njegovi svjedoci svijetu a tako i svoju korisnost za Gospoda.

Prva dva poglavlja u Otkrivenju vrlo su Kristo-centrična (imaju Krista u svome središtu) jer sadrže same Kristove riječi.

Da li ste ikada dobili pismo od Krista? Ako bi ikada u vašoj pošti pronašli takvo jedno pismo, zasigurno bi ga otvorili i pročitali. U ovom dijelu svetih spisa, Isus piše pisma crkvama u Maloj Aziji.

Crkva u Efezu

Rana crkva, predstavljena vjernicima u Efezu, u početku je odražavala snažnu ljubav i čuvala je vjeru (Otkrivenje 2:2, 3). Stradavali su za Kristovo ime i nisu se duhovno umorili. Crkva je također doživjela napad lažnih proroka i učitelja koji su se pokušavali ubaciti među vjernike. Vjernici su bili revni u odstranivanju svih pogrešnih učenja.

Obrativši se ovoj crkvi Krist je pohvalio vjernike zbog mnogih izuzetnih vrлина (stihovi 1-3). Crkva je bila poslušna, energična, neumorna, zastupala je zdravu nauku, pa ipak, vjernicima te

crkve nešto je nedostajalo. Moguće je da su znali otići i predaleko iskorjenjujući hereza; međutim, u crkvi je postojao duhovni problem koji je opisan kao nedostatak prve ljubavi (stih 4). Premda je čistoća nauke važna za našu vjeru i duhovnu stabilnost, ona ni u kojim okolnostima ne smije voditi životu lišenom ljubavi ili formalnoj religiji. Bez obzira na druge vrline koje zaslužuju divljenje, bez ljubavi duša je uvela i beskorisna.

Gospod je potom ove vjernike potaknuo na to da se pokaju rekavši, “Opomeni se... otkuda si spao” (5. stih). Vjernici su imali dobra djela ali ne i istu međusobnu ljubav odnosno ljubav prema Kristu, kao što je to bio slučaj u početku. Opomeni se visine s koje si pao! Pokaj se i prva djela čini.

Isus predlaže tri koraka za obnavljanje prve ljubavi

Opomeni se svog prvobitnog stanja (zastani i podsjeti se svoje ljubavi u prošlosti; shvati u kakvom se stanju sada nalaziš i usporedi to stanje sa onim kakav si nekada bio).

Pokaj se (promijeni svoj smjer, prestani činiti ono što je zlo).

Čini ono što si prvo činio (čini dobro; pokajanje nije samo odvratanje od onoga što je zlo nego i činjenje onoga što je dobro).

Pokajanje nas ne navodi samo na to da prestanemo činiti ono što je zlo, nego nas usmjerava na učenje onoga što je dobro (Izaija 1:16, 17). Potrebno je da se otkrije plod pokajanja (Matej 3:8). „Pokajanje uključuje žaljenje za grijehom i odvratanje od njega. ..Kada grešnik vidi Božju ljubav, ljepotu svetosti, radost čistoće, on žudi za tim da se očisti i bude vraćen u zajedništvo s nebom.” Put Kristu str. 23, 24.

U čemu se sastojala ta “prva ljubav” koju je Efeška crkva ostavila? Da bismo odgovorili na to pitanje trebamo se vratiti

u 19. poglavlje Djela apostola i osvrnuti se na ono vrijeme kada je evanđelje Isusa Krista po prvi puta dospjelo u grad Efez.

Radosna vijest i rezultati primanja vijesti

Razmatrajući spomenuti tekst mi čitamo o izvanrednim čudima koja je Bog činio posredstvom apostola Pavla. Dok su se širile vijesti o čudesnim djelima koja je Bog činio i o evanđelju koje je apostol Pavle propovijedao, Biblija nam govori da, “...ovo doznaše svi koji življahu u Efezu, i Hebreji, i Grci; i uđe strah u sve njih, i veličaše se ime Gospoda Isusa. I mnogi od onih što vjerovahu, dolazahu te se ispovijedahu i kazivahu što su učinili. A mnogi od onih koji čarahu, sabravši knjige svoje spaljivahu ih pred svima; i proračunaše i nadoše da su vrijedile pedeset tisuća groša. Tako zdravo rastijaše i nadvlađivaše riječ Gospodnja” (stihovi 17-20).

Ovi Efežani ljubili su Isusa zbog njegove spasonosne milosti. Njihova ljubav prema Njemu je rasla i osposobljavala ih je da napuste svoje ranije puteve. Nema više čarobnjaštva! Nema više mističnih vještina! Nema više vraćanja! Od sad pa nadalje, oni su poklonili svu svoju ljubav i sve svoje povjerenje samo i jedino Isusu Kristu. Otkrivajući istinsku ljubav prema Njemu, oni su odbacili sve drugo te su se pouzdavali i oslanjali samo na Njega. Predali su Mu svoj život i služili su Njemu kao velikom predmetu svoje ljubavi. Na taj su način zadobili pobjedu.

Ova tajna njihovog uspjeha osposobila ih je za to da postanu čudesno uspješni svjedoci za Krista. “Jer svaki koji je rođen od Boga pobjeđuje svijet; i vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet. Ko je koji svijet pobjeđuje osim onoga koji vjeruje da je Isus sin Božji?” (1. Jovanova 5:4, 5). “A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji...” (Ivan 1:12).

Osposobljeni za svjedočenje

Krist je otvorio um svojim učenicima u vezi sa biblijskim predmetima koji se odnose na Njegovu smrt i uskrsnuće dajući im pri tom nalog da obznanjaju oprostjenje grijeha svim narodima. "A vi ste mi svjedoci ovome. I gle, ja ću poslati obećanje oca svojega na vas; a vi sjedite u gradu Jeruzalemu dok se ne obučete u silu s visine" (Luka 24:48, 49). Ivanov opis ovog istog susreta uključuje i Kristovu zapovijed, "...kao što otac posla mene, i ja šaljem vas. I ovo rekavši dunu, i reč im: primite Duh Sveti" (Ivan 20:21, 22).

Dvije stvari koje su nerazdvojne

Postoji veza između naloga da svjedočimo o Kristu svakom narodu na ovom svijetu i obećanog krštenja Svetim Duhom koji će osposobiti vjernike za izvršenje ovog naloga. Ovo nam pruža sigurnost u to da smo Njegova djeca. Svjedočenje se sastoji od unutrašnje i vanjske sastavnice, kao što novčić ima dvije strane.

Svjedočanstvo kaže „Prevladao je zajednički interes; postojao je samo jedan uzor. Vjernici su težili da otkriju sličnost s Kristovim karakterom i da rade na širenju Njegova kraljevstva.“ Djela apostola, str. 48

Svjedočenje svim narodima sastoji se i od otkrivanja Kristovog karaktera i od uvjeravanja ljudi da prihvate carstvo Božje. Radi ostvarivanja ovog dvostrukog zadatka Krist je izlio svoj Duh na ranu kršćansku crkvu, a zbog toga je i nama danas potrebno ponovo krštenje Svetim Duhom.

Propovijed bez riječi

Svjedočenje za Boga ne ostvaruje se samo propovijedanjem istine i raznošenjem literature. Ne zaboravimo da je život sličan Kristu najjači argument koji se može iznijeti u prilog kršćanstvu, dok nizak, nekršćanski karakter pričinjava više štete onima koji su

u svijetu nego što to čini karakter svjetovne osobe. Ni sve napisane knjige ne mogu ispuniti ulogu koju ima sveti život. Narod će vjerovati ne ono što propovjednik propovijeda već ono što crkva ispovijeda svojim životom. Čest je slučaj da utjecaju propovijedi izgovorene na propovjedaonici proturječi propovijed koju svojim životima propovijedaju oni koji tvrde da zastupaju istinu.

„Kad Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život. Grješne misli se odbacuju, zla djela se napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mjesto srdžbe, zavisti i svađe. Radost zauzima mjesto žalosti i lice odsjaja nebeskom svjetlošću. Nitko ne vidi ruku koja podiže teret ili zamjećuje svjetlost koja silazi iz nebeskih dvorova. Blagoslov dolazi onda kad se duša vjerom pokorava Bogu. Tada sila nevidljiva za ljudsko oko stvara novo stvorenje po Božjem obličju.“ Želja vjekova, str. 173

„Moćna sila Svetog Duha dovodi do potpunog preobražaja u karakteru ljudskog oruđa, čineći ga posve novim bićem u Kristu Isusu. Kad je netko ispunjen Duhom Kristovim, on se još oštrije provjerava i kuša, i još jasnije se pokazuje da je zaista Kristov predstavnik. Mir koji se nalazi u duši takve osobe, ogleda se i na njenom licu. Riječi i postupci odražavaju ljubav Spasiteljevu. Tu nema borbe ni otimanja za najviši položaj. Sebičnost je potpuno odbačena. Ime Isusovo ispisano je na svemu što takva osoba kaže ili učini.“ 6. Biblijski komentar, str. 1117.

Plemenit život je najsnažnija propovijed u prilog kršćanstvu. Duh Kristov u nama preporuča nas u Njegovo obličje. Posredovanjem Duha koji prebiva iznutra, Kristova crkva pokrenut će svijet za Boga. Karakter sličan Kristovom karakteru vodi ka misiji koja je slična Kristovoj misiji kako bi se svijet pripremio za Njegov drugi dolazak. Tada ćemo svakoga dana

zapažati jedan vidljivi rast.

Udarne vijesti u apostolsko doba

„Davanje Duha je davanje Kristova života. On ispunjava primatelja Kristovim osobinama.“ Želja vjekova, str. 805

Petrova prva propovijed na Pedesetnicu osvjedočila je nekih 3000 duša (Djela 2:41). Druga apostolska besjeda privela je Kristu 5000 duša (Djela 4:4)! "...A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onih koji se spasavahu" (Djela 2:47). Znaci i čudesa pratili su vjernike i "mnoštvo ljudi i žena" sve više pristajahu (Djela 5:14), do te mjere da i svećenici, možda njihovi dojučerašnji neprijatelji, "pokoravahu se vjeri" (Djela 6:7).

„Učenici nisu tražili taj blagoslov samo za sebe. Njh je pritiskao teret za duše. Evanđelje je trebalo odnijeti u sve krajeve svijeta i oni su tražili da im se da sila koju je Krist obećao. Tada se izlio Sveti Duh i za jedan dan su obraćene tisuće duša. Tako može biti i danas.“ 8. Svjedočanstvo, str. 20, 21.

S takvim duhom i motivacijom koja je živjela u ranim kršćanima, evanđelje je "propovijedano svoj stvari pod nebom" (Kološanima 1:23). Kakvo li silno svjedočenje! Duh Kristov pokretao je cijele crkve jer su one pronašle dragocjeno zrno bisera. Ako bi se danas uložili slični naponi oni bi doveli do sličnih rezultata.

Udarne vijesti u naše vrijeme

Ove scene bit će ponovljene ali sa još većom silom. Ono što su prvi kršćani iskusili na Pedesetnicu bio je rani dažd, ali pozni dažd bit će još obilniji. Duh iščekuje našu molbu i naš odgovor.

„Krist je izjavio da će božanski utjecaj Duha biti do kraja s Njegovim sljedbenicima. Ali to obećanje nije cijenjeno onako kako je trebalo biti; zato se ni njegovo ispunjenje nije vidjelo onakvo kakvo je moglo biti. Malo se mislilo na obećanje Duha i posljedice su bile samo takve kao

što se moglo očekivati – duhovna suša, duhovna tama, duhovno opadanje i smrt. Posvećuje se pažnja manje važnim pitanjima i zato božanska sila, koja je neophodna za razvoj i napredak Zajednice i koja bi sobom donijela is ve druge blagodati, nedostaje, mada je ponuđena u svom neograničenom izobilju.“ Isto, str. 21.

“Nemojte reći: Slavit ćemo Gospoda kada se Sveti Duh izlije na nas. Kako ćete znati kada će se izliti Sveti Duh ukoliko ne hodite u svjetlosti iz dana u dan? Vi trebati ispunjavati svoje dužnosti, napredujući korak po korak, u skladu sa Gospodnjim savjetom i tako ćete otkriti da imate svjetlost, mir i radost i vaše srce će pjevati Gospodu. Na taj način će se Božji narod u izljevima hvale pridružiti nebeskim četama i pjevati pjesme zahvalnosti sa Božjim anđelima.” – The Review and Herald, October 11, 1892

“Ljubav nije samo impuls, prolazni osjećaj koje ovisi o okolnostima; to je živo načelo, stalna sila. Duša se hrani na izvorima čiste ljubavi koja teče iz Isusovog srca, kao vrela koji nikada ne presušuje. O, kako srce oživljava, kako se njegove pobude oplemenjuju, njegove naklonosti produbljuju kroz ovu prisnu zajednicu! Kao posljedica obrazovanja i discipline od strane Svetog Duha, Božja djeca vole jedni druge istinski, iskreno, neizvještačeno – ‘nepriistrano, nelicemjerno’ (Jakov 3:17). A ovo je sve zbog toga što je srce u ljubavi sa Isusom. Naša međusobna naklonost izvire iz našeg bliskog odnosa sa Bogom. Mi smo jedna obitelj, mi volimo jedni druge kao što je on volio nas.” – Sons and Daughters of God, 101.

„Božji ljudi pred sobom imaju veliki posao, postao koji mora neprestano rasti do veće istaknutosti. Naši napori u misioniraju moraju postati veći. Mora se odlučnije raditi pred durgu Kristov dolazak. Božji narod nesmiye pr-

estati raditi dok ne zaokruži cijeli svijet.“ 6.svjedočanstvo, str. 22,23

Sila Svetog Duha u posljednjim danima će prerasti sve ono što je u tom pogledu iskusila rana crkva. (Videti: Hristove očigledne poruke, 121 – orig. strana Velika borba 611, 612 – orig. strana).

“Proročanstvo iz Joela 2 doživjelo je djelomično ispunjenje u izlivanju Svetog Duha na dan Pedesetnice, ali će dostignuti svoje potpuno ostvarenje u odražavanju božanske milosti pri završetku djela evanđelja.” – The Faith I Live By, 292.

Bez ovog iskustva, Zajednica neće biti pripremljena da opomene svijet i neće biti spremna za Kristov povratak. Bez Božjeg životvornog daha, mi smo samo smrznuta djeca u danim okolnostima.

Zaključak

„Gospodin je spremniji dati Svetog Duha onima koji Mu služe nego što su roditelji spremni dati dobre darove svojoj djeci. Svaki bi radnik trebao Bogu upućivati molbe za svakidašnje krštenje Duhom. Skupine kršćanskih radnika trebaju moliti za osobitu

pomoć, za nebesku mudrost da bi znali mudro planirati i ostvariti planove.“ Djela apostola, str. 50.

„Ima mnogo onih koji bi rado pomogli drugima, ali smatraju da nemaju duhovne snage ili svjetla koje bi mogli podijeliti s bližnjima. Neka takvi iznesu svoje molbe pred prijestolje milosti. Neka se mole da dobiju Svetoga Duha. Bog stoji iza svakog obećanja koje je dao. S Biblijom u ruci kažite: Učinio sam kako si rekao. Ističem tvoje obećanje: Ustrajno molite, i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Kad ozbiljno i vatreno izmolimo molitvu u ime Isusa Krista, tada je upravo ta vatrenost Božji zalag da će On uslišati našu molitvu neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti. (Efežanima 3,20).“ Kristove priče, str. 147.

Pronadite ponovno prvu ljubav!

B. Monteiro

U ovogodišnjem štivu predviđenom za Molitveni tjedan, dosta smo razmišljali o čistoj, revnosnoj ljubavi koja treba karakterizirati Božju Zajednicu – i divnim rezultatima koje dolaze ukoliko gajimo takvu ljubav.

Da bismo sve saželi, osvrnimo se ponovo na iskustvo ranih kršćana. Što je Isus rekao o njima? U Otkrivenju 2:2.3, “znam tvoja djela, tvoj trud i tvoju postojanost, i da ne možeš podnositi zlih. Iskušao si one koji govore da su apostoli, a nisu, i ustanovio si da su lažljivci. Postojan si i podnosio si zbog mojega imena i nisi malaksao.” On ima riječi pohvale za njihova dobra karakterna svojstva i odlučnost da održe načela istine. Ipak, On je nastavio: “... ali imam protiv tebe što si ostavio svoju prvu ljubav.” Potom ih je pozvao da se pokaju i vrate svojim prvim djelima koja su prvobitno okupirala njihov um i energiju. Ukoliko

budu odbili to učiniti, On će ukloniti njihov svijećnjak (odgovornost da budu izvor duhovne svjetlosti svijetu) i, ukoliko ne budu izvršili svoju dužnost, ova prednost će biti povjerena drugima. On je također jasno istaknuo da se ne obraća otvorenim grešnicima. On se obraćao ljudima koji su bili utvrđeni u istini, njegujući zdravu nauku i snažno se odupirući zlu. Krist ih je pohvalio što su mrzili djela Nikolinaca (koji su napustili Božji zakon), i zaključio je obećanjem o vječnom blagoslovu onima koju pobijede. (stihovi 5-7).

Što se dogodilo sa Kristovim čistim tijelom?

“Hladnoća se uvukla u crkvu. Razlike nedostojne spominjanja su se počele pojavljivati i vjernici su prestali da gledati na Isusa kao začetnika i svršitelja njihove vjere. Međusobna ljubav je počela iščezavati. Veliki broj onih koji su

mogli biti osvjedočeni i obraćeni vjernim odražavanjem istine je ostao neupozoren.” – Ibid., February 25, 1904.

Zašto?

„Ali su i rani kršćani brzo počeli pronalaziti mane jedan na drugom. Zadržavajući se na greškama drugih i dajući mjesta neljubaznosti i kritiziranju, izgubili su iz vida Spasitelja i veliku ljubav koju je On pokazao prema grešnicima. Postali su mnogo točniji u vanjskim ceremonijama, a osobito u vjerskoj teoriji, i sve strožiji u svojim kritikama. U svojoj revnosti da osude druge zaboravili su na svoje vlastite greške. Zaboravili su na nauku o bratskoj ljubavi koju je Krist toliko naglašavao. I što je najžalosnije od svega, nisu bili svjesni svoga gubitka. Nisu shvaćali da iz njihovog života iščezava sreća i radost i da su došli u tamu čim su odagnali ljubav Božju iz svog srca.“ The Review and Herald, May 26, 1903).

Što je bio uzrok i kakvi su bili simptomi ove bolesti?

Jeste li zapazili što je prouzrokovalo ovaj gubitak prve ljubavi? Nedostatak misijske revnosti. Zašto? Što je progutalo najbolju energiju vjernika? Umjesto da gledaju na Krista i odnesu poruku dušama koje se nalaze u tami, oni su se usredotočili na međusobno kritiziranje.

Je li to zamka i u našim danima – i kako možemo znati jesmo li postali plijen koji je upao u nju? Citirajmo sluškinju Gospodnju: “Bog mi naređuje da kažem ovom narodu: ‘Ostavili ste svoju prvu ljubav. Ostavili ste mnoga polja neobrađena, a ipak izgledate kao da je sve u savršenom redu.’” – The General Conference Bulletin, April 7, 1903.

Probudimo se sada i suočimo sa stvarnošću. Pomislite samo: ako su polja ostavljena neobrađena, ako su države, provincije, okruzi, gradovi, sela i naša susjedstva još

uvijek u tami, to treba probuditi alarm u našem umu. Mi ne smijemo zadovoljno odmarati dok je takvo stanje stvari! Što smo mi to učinili? Što nam toliko odvlači pažnju od zadatka koji je pred nama? Jesu li to brige ovog života – stalna borba da se preživi u današnjem društvu? Ili negdje duboko, u nekim slučajevima, možda ta preuzetost napornom svakodnevnicom biva prouzrokovana unutrašnjom gorčinom prema drugima – uključujući čak i neke vjernike koji su nas možda razočarali? Isus kaže da zapravo postoji veza – možda se nama ne sviđa to priznati, ali iskustvo prve ljubavi je izgubljeno uslijed gledanja na nedostatke ljudi umjesto na Kristove vrline.

“Protivljenje ovog svijeta nije ono što će nam donijeti najveću opasnost; zlo gajeno u srcima onih koji tvrde da su kršćani iznjedrit će najteže nesreće i unazadit će najviše napredak Božjeg djela. Ne postoji sigurniji način da oslabimo u duhovnim stvarima nego izražavanjem ljubomore, međusobne sumnjičavosti, pronalaženja grešaka kod drugih i zlih pretpostavki. (Jakov 3:15-18).” – The Review and Herald, February 25, 1904.

Kako možemo riješiti ovaj problem?

Da bi se vratili natrag na kolosijek, moramo poduzeti određene korake. Ako pokušamo da pratiti stari trag, uočit ćemo da se prva ljubav može ponovo zadobiti:

1. Gledanjem na Krista umjesto na druge ljude.
2. Dublje poštujući Božju opraštajuću ljubav prema meni, grešniku.
3. Prihvaćajući tu ljubav i opraštajući onima koji su mi učinili nažao.
4. Zračiti tom ljubavlju prema drugima.

Da, ova izobilna ljubav zrači davanjem drugima – uključujući one koji su na izgled beznadežni

slučajevi – vjerujemo u njih iako možda okolnosti u kojima su se našli govore protiv njih. Mi se moramo ophoditi prema ljudima kao da su nevini, sve dok se ne dokaže da su krivi zbog otvorenog grijeha. To znači: bez zlih pretpostavki o motivima drugih ljudi, bez gubljenja vremena na beznačajno kritiziranje. To znači zamisliti sinove Jakovljeve koji su prodali svog brata Josipa u ropstvo kao ljude koji će se jednog dana razviti u patrijarhe sadašnje istine. To znači imati povjerenja ne u ono što ljudi mogu učiniti već u ono što Krist može učiniti u njima i kroz njih kada Mu se podčine i kada se mi se molimo za njih. Svi mi se trebamo usredotočiti na potpuno odražavanje Kristovog lika i da ljubavlju uzdizemo jedni druge u molitvama i u načelima istine, radeći zajedno u djelu spašavanja duša.

Zamislite samo taj predivan prizor:

“Na dan Pedesetnice, Kristovi svjedoci su objavljivali istinu, govoreći ljudima divnu vijest o spasenju kroz Krista.” **Svaki kršćanin je u svom bratu vidio božansku sliku dobročinstva i ljubavi.**” Kristov Duh je pokrenuo cijeli skup; jer su pronašli skupocjeno zrno bisera.” – The Signs of the Times, December 1, 1898.

Kada je svaki kršćanin “u svom bratu vidio božansku sliku dobročinstva i ljubavi”, znači li to da su svi oni imali apsolutno besprijekorni karakter? Ne nužno u tom povijesnom trenutku – oni još uvijek nisu imali puninu dnevne svjetlosti (Priče 4:18) koja je obasjala naš naraštaj. Što je to bilo, onda, što je ostavljalo tako ljubazan i povoljan utisak jednih o drugima?

Postoji jedna stara izreka: “Ljepota je u oku promatrača”. U bilo kom pravcu odlučili gledati, skloni smo tome da vidimo ono što specifično tražimo. Dakle, ako nismo brzi baviti se stvarima kako bi kritizirali, mi se zaista možemo

naći među onima za koje se kaže da "sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi." (I Kor. 13:7). "A prije svega imajte neprestanu ljubav među sobom; jer ljubav pokriva mnoštvo grijeha" (I Petr. 4:8). "Mrzost zameće svađe, a ljubav prikriva sve prijestupe" (Priče 10:12). "Ništa ne činite usprkos ili za praznu slavu; nego poniznošću činite jedan drugog većeg od sebe" (Fil. 2:3).

Je li moja ljubav postojana?

Tijekom ovog Molitvenog tjedna dosta smo čitali o potrebi pokazivanja ljubavi prema Kristu i jedni prema drugima, kako prema onima koji su nam domaći u vjeri, tako i sa onima koji su u svijetu. Mi možemo imati iskrenu želju da slijedimo našeg Gospoda po ovom pitanju i čak smatrati da prilično dobro napredujemo ka ispunjenju ovog cilja. Međutim, također je važno imati na umu da "je srce prevarno više svega i opak; tko će ga poznati?" (Jer. 17:9). Prevarno? Čije srce? Sigurno tuđe? Ne, to se odnosi na svako pojedino ljudsko srce. Moje. Vaše. Stvarno, osobno istraživanje srca je neophodno kada želimo pronaći da li ili ne istinska ljubav slična Kristovoj vlada u njemu.

Misli koje treba ozbiljno razmotriti

Zastanimo na kratko kako bi pažljivo razmotrili da li se ponekad radujemo zbog duhovnog napretka omiljenog prijatelja ili zainteresirane nove duše, dok u isto vrijeme zapravo preziremo nekoga tko je još bliži – možda nekoga tko nam je brat u vjeri? To nije dobro. Umjesto da se gaji takva pristranost, pravo iskustvo "prve ljubavi" treba pokazati da smo bez predrasuda i velikodušni – da se ne gaji pristranost; to iskustvo pokazuje da se ne kolebamo uslijed starih zamjerki, razočaranja, predrasuda ili rivalstva. Jesmo li smo dovoljno pažljivi da možemo zapaziti jesmo li zaista postojani u stavu i mišljenju o drugima?

"Nemojte nikome odmagati ili 'sijeći ruke'. Čitala sam jednom prilikom o utopljeniku koji je činio očajničke napore ne bi li se popeo u brod koji je bio vrlo blizu njega. Ali brod je bio pun i kada se uhvatio za brod sa strane, oni koji su se nalazili u brodu su mu odsjekli jednu ruku. Onda se uhvatio za brod drugom rukom, ali i ta ruka mu je odsječena. Onda se uhvatio za brod zubima i oni koji su bili u brodu su se smilovali i povukli su ga unutra. Ali koliko bi bilo bolje da su ga primili prije nego što su mu odsjekli ruke!

"Braćo moja, nemojte potpuno uništiti nečiji karakter prije nego što učinite nešto što bi mu pomoglo. Bog želi da imamo sažaljivo srce. On želi da imamo razum, sud i posvećenje Njegovim Duhom. Bog je odlučan i ozbiljan s nama. Mi smo Njegova mala djeca i trebamo uvijek učiti od Njega. Nemojte stajati na putu drugima. Nemojte gubiti svoju prvu ljubav. Vi možete posjedovati puno znanja i inteligencije, ali ako nedostaje Božje ljubavi, vi niste spremni ući u nebo." – The General Conference Bulletin, April 7, 1903.

Mi sigurno ne bismo bili kao oni ljudi u brodu, zar ne? Možda ne u doslovnom smislu. Ali dok se nalazimo u procesu navodnog razmišljanja da pomognemo drugima da razviju savršenstvo karaktera, ne gledamo li ih ponekad izrazito kritičkim okom tako da se zbog srama i beznađa osjećaju omalovaženim? Je li to zaista Božja metoda kojom se oni trebaju obnoviti do Njegovog lika? Nije!

Ponekad izgleda kao da nesavršena osoba nikada nije u stanju nešto učiniti kako treba. Bilo što da on ili ona učine, i na bilo koji način da oni to učine, čini nam se da uvijek učine ili pogrešnu stvar ili da to što trebaju učiniti, učine na pogrešan način. Jeste li bilo kada gajili ovakav stav prema nekoj osobi? Ovim možete biti

iznenađeni – no, nemojte vjerovati odgovoru koji biste vi sami ponudili – uputite se Bogu u tajnosti i upitajte Njega! A tada, ako vas Sveti Duh osvjedoči da je to pravo stanje stvari, što ćete poduzeti u vezi s tom situacijom? Ne bi li možda bilo prikladno moliti se za tu nesavršenu, neomiljenu osobu, a i zajedno sa njom – i ispričati se njemu ili njoj za neljubazan stav koji ste pokazivali prema njima? Prezir i neuvažavanje prema nekoj osobi nije odnos koji se može lako prikriti. Takav je odnos obično veoma prepoznatljiv, pa su on ili ona, prema tome, već svjesni kakvi osjećaji vi prema njemu ili njoj gajite i vjerojatno su njega ili nju ti vaši osjećaji već povrijedili – možda čak i više nego što ste vi toga svjesni. Bilo bi također ispravno kada biste se ispričali i onima koji su bili samo promatrači i čiji su umovi lako mogli biti zatrovani štetom koju ste pričinili vašim odnosom prema toj osobi.

Jesmo li ponekad, tu i tamo, izustili neku neodmjerenu riječ koja je ukaljala ugled brata u vjeri – posebno onda kada nam je poznato da se obraćamo znatiželjnoj publici koja će se lako prikloniti našem negativnom stavu i složiti se s nama? To je ono što će čopor pasa učiniti sa slabom ili bolesnom životinjom, čak i sa članom svog vlastitog čopora. Kod pasa postoji nešto što aktivira iznenađan, neprijateljski instinkt, instinkt razularene gomile; taj instinkt svaki član grupe stimulira kod drugog člana grupe i on može biti potpuno iracionalan. Ali ovakvo ponašanje nimalo ne dolikuje kršćanima! Samo Bog zna koliko je duša privučeno ka istini zbog njene ljepote, jedino da bi potom te iste duše bile otjerane od organizirane religije zbog surovih odnosa – odnosa koji se šire poput šumskog požara u situacijama kada je lakše pridružiti se drugima kako bi se nekoga prozvalo nego da se tu istu osobu brani od neljubaznog, nepravednog ili

neodmjerenog kritiziranja.

Ne oklijevajte sa ispravljanjem ovakvih nepravdi! Ako nešto slično ovome postoji u vašoj sredini, ne dozvolite da ovaj Molitveni tjedan prođe a da se ne nađe rješenje za problem – ako je moguće čak i prije nego što krenete kućama sa ovog skupa! Glas Svetoga Duha koji upućuje pozive vašem srcu možda se neće čuti tako lako sutrašnjeg dana. Vrijeme za pomirenje je upravo ovdje i baš sada.

A što ako me je netko povrijedio?

“Na nama je da svoje mjesto nađemo sa poniznim kajanjem u podnožju križa. Dok se penjemo uz golgotsko brdo, pruža nam se prilika da naučimo pouke o krstosti i poniznosti uma, i promatrajući križ kristov, možemo vidjeti našeg Spasitelja u agoniji, Sina Božjeg kako umire, pravednik za nepravedne.

Pogledajte Ga, Onoga koji je mogao samo jednom riječju sebi u pomoć dozvati legije anđela, kako je postao predmet poruge i šala, ponižavanja i mržnje. On sebe predaje kao žrtvu za grijeh. Kada Ga ružiše On nije prijetio; kada Ga lažno optuživaše, On ne otvori svoja usta. Na križu se moli za svoje ubojice. On umire za njih. Plaća beskonačnu cijenu za svakoga od njih. Ni jednoga od onih koje je kupio po tako visokoj cijeni On ne želi izgubiti. Predaje sebe da bude bijen, šiban bez gundanja. Ta žrtva je Sin Božji. Prijestol je Njegov od vječnosti i carstvu Njegovom neće biti kraja.

“Pogledajte, o pogledajte na križ sa Golgote; promatrajte uzvišenu žrtvu kako pati vas radi, budite mudri dok još imate priliku i potražite sada izvor života i prave sreće. Dođite, vi koji gundate i koji se žalite na manje neugodnosti i poneko iskušenje što vas snalaze u ovom životu. Gledajte na Isusa, koji je začetnik i svršitelj naše vjere. On se udaljava od svog carskog prijestolja, svog vrhovnog

zapovjedništva, odlaže carsku odoru, i zaodijeva svoju božansku prirodu ljudskom. Nas radi postaje siromah, da bi se mi Njegovim siromaštvom obogatili.

“Sin Božji prezren je i odbačen nas radi. Možete li, potpuno sagledavši značenje križa, promatrajući okom vjere Kristova stradanja, i dalje govoriti o svojim poteškoćama, o iskušenjima? Možete li u svome srcu njegovati misli o osvetti nad svojim neprijateljima dok sa Kristovih blijedih i drhtavih usana dolazi molitva za Njegove zlotvore i ubojice - “Oče, oprosti im; jer ne znaju što čine?” (Luka 23:34).

“Pred nama se nalazi djelo podčinjavanja ponosa i taštine koji traže mjesto u našem srcu, odnosno djelo ustuknuti pred stupnjem poniženja kojem se izložio Sin Božji kako bi nas, iz uniženosti i ropstva prouzrokovanih grijehom, uzdigao i posjeo sebi s desne strane. Moramo se odreći svog ja i svakodnevno se boriti protiv oholosti i ponosa. Moramo sakriti svoje ja u Isusu Kristu i dozvoliti Mu da se On otkriva u svim našim razgovorima i karakteru kao Onaj koji je sav ljubak i zastavnik među deset tisuća. Naši životi i naše ponašanje svjedočit će na najbolji način koliko zaista cijenimo Krista i spasenje koje je po tako visokoj cijeni On izvojevao za nas. Dok stalno gledamo na Onoga koga su naši grijesi prikovali na križ, koji je na sebe preuzeo teret naše tuge, stjecat ćemo snagu da budemo kao On.” – Review and Herald, 2. august 1881.

Što da učinim sa ogovaranjem?

“Ako netko izusti riječ koja može pričiniti štetu karakteru prijatelja ili brata, nikada nemojte ohrabrivati takav zli jezik; jer on je djelo neprijatelja. Podsjetite govornika da riječ Božja zabranjuje takvu vrstu razgovora. Trebamo isprazniti srce od svega što opoganjuje hram duše kako bi Krist mogao boraviti u njemu. Spasitelj nam je

rekao kako Ga mi možemo otkriti svijetu. Ako gajimo Njegov duh, ako pokazujemo Njegovu ljubav prema drugima, ako čuvamo interese jedan drugoga, ako smo ljubazni, strpljivi, snošljivi, rodovi koje donosimo bit će dokaz ovom svijetu da smo djeca Božja. Jedinstvo koje vlada u crkvi je ono što osposobljava kršćane da izvrše snažan utjecaj na one koji ne vjeruju.”

“Svako srce ima svoje jade i svoja razočarenja, i mi trebamo nastojati olakšati bremena jedni drugih pružajući Isusovu ljubav prema onima koji nas okružuju. Ako su naši razgovori usmjereni na nebo i nebeske stvari, zli razgovori će nam uskoro prestat biti privlačni...

“Umjesto da tražimo nedostatke na drugima, budimo kritični prema sebi samima. Svako se treba upitati Je li moje srce pravo pred Bogom? Odajem li slavu mome nebeskom Ocu? Ako ste gajili loš duh, odagnajte ga od svoje duše. Odstranite iz svoje duše sve ono što onečišćava. Išćupajte svaki korijen gorčine kako drugi ne bi bili zaraženi pogubnim utjecajem. Ne dozvolite da i jedna otrovna biljka opstane na tlu vašega srca. Izvadite je sa korijenom još ovoga trenutka i njeđujte na njenom mjestu biljku ljubavi. Neka bi Isus bi dragocjeni gost u hramu vaše duše.” – Review and Herald, 25. februar 1904.

“Neka u crkvi ne postoje nikakve diobe i nesuglasice. Neka bi svako pošao na posao kako bi pomogao onome kome je pomoć potrebna. Postoji uzrok za veliku slabost koja vlada u našoj crkvi, a taj uzrok nije lako odstraniti. Taj se uzrok zove naše Ja. Nitko od ljudi nema previše volje, ali oni je zato moraju imati potpuno posvećenu Bogu. Trebaju pasti na Stijenu i biti razbijeni.” – Special Testimonies, Series A, No. 1, str. 11.

Što je sljedeće?

„Prvi rad crkve je bio kada su vjernici tražili svoje prijatelje, rođake, poznanike, i sa srcem punim

ljubavi govorili o tome što je Isus bio njima i što su oni bili Njemu.”

Ne smije biti ruženja ili uzrujavanja niti upiranja prstom i govorenja u prazno, već treba doći srcem punim ljubavlju za Krista i dragocjene duše za koje je On umro... Svedočanstvo za propovjednike, str. 168, 169.

Slavni prizor

„Nakon silaska Svetog Duha, kad su učenici poslali navješćivati živog Spasitelja, njihova jedina želja bila je spasenje duša. Uživali su u ugodnoj zajednici sa svetima.

Bili su obzirni, brižljivi, nesebični, spremni na svaku žrtvu radi istine. „Djela apostola, str. 547.

„Bog želi da se svaka duša vrati svojoj prvoj ljubavi. On želi da svako posjeduje zlato vjere i ljubavi, kako bi se mogli snabdijevati iz ove riznice i dijeliti sa onima koji imaju potrebu za ovim blagom.

„Tada će vjernici imati jedno srce i jedan um i Gospod će svoju riječ učiniti silnom na zemlji. Istina će ući u nove gradove, sela i teritorije; crkva će ustati i svijetliti, jer će doći svjetlost njezina i slava Gospodnja obasjat će je.

Novoobraćeni će se priključiti crkvi, a oni koji sada tvrde da su obraćeni osjetit će u svojim srcima preobražavajuću silu Kristove milosti.” – Review and Herald, 23. decembar 1890.

Braćo i sestre u vjeri, zašto ne bismo sa oduševljenjem iskoristili ovu neponovljivu priliku da budemo dio ove akcije! Krist je uputio poziv; On osigurava silu – sve ono što On od nas očekuje je dobrovoljna suradnja – i veoma ponizan stav u našem međusobnom ophođenju!

*D*ječice moja, ovo vam pišem da ne griješite. Ako tko i sagriješi, zagovornika imamo kod Oca - Isusa Krista, Pravednika.

2 On je pomirnica za grijeha naše, i ne samo naše, nego i svega svijeta. 2. uvjet: čuvati zapovijedi, osobito ljubav

3 I po ovom znamo da ga poznajemo: ako zapovijedi njegove čuvamo.

4 Tko veli: "Poznajem ga", a zapovijedi njegovih ne čuva, lažac je, u njemu nema istine.

5 A tko čuva riječ njegovu, u njemu je zaista savršena ljubav Božja. Po tom znamo da smo u njemu.

6 Tko veli da u njemu ostaje, valja mu ići putom kojim je on hodio.

7 Ljubljeni, pišem vam ne novu zapovijed, nego staru zapovijed, koju ste imali od početka. Ta stara zapovijed jest riječ koju ste čuli.

8 A opet, novu vam zapovijed pišem - obistinjuje se u njemu i vama - jer tama prolazi, svjetlost istinita već svijetli.

9 Tko veli da je u svjetlosti, a mrzi brata svojega, u tami je sve do sada.

10 Tko ljubi brata svojega, u svjetlosti ostaje i sablazni u njemu nema.

11 A tko mrzi brata svojega, u tami je, u tami hodi i ne zna kamo ide jer mu tama